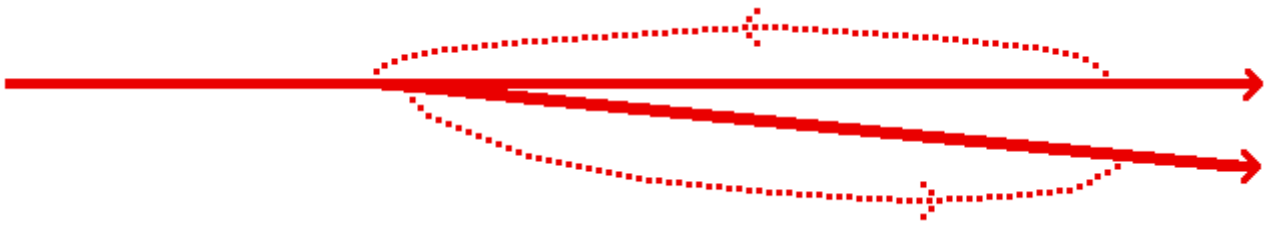

BIFURCACIÓ

Rafael Pla López

Meliana, 2016

Mentres caminava pel carril bici, vaig donar una mirada al Q-watch en el meu canell. Vaig comprovar que estava monitoritzant la meua temperatura i el meu ritme cardíac. Sabia que la computació quàntica de la que estava proveït li donava una enorme capacitat de processament d'informació. I em preguntava si podria instal·lar i executar en ell l'app d'Android per a la visualització de records. Però això ho faria assegut tranquil·lament en el sofà de la meua casa.

De manera que vaig emprendre la tornada. Ja havia passat junt a l'escoleta i l'institut, i vaig decidir travessar pel centre del poble buscant l'ombra dels edificis per a protegir-me dels rigors del Sol. I vaig comprovar que efectivament la temperatura baixava lleugerament, però prou per a sentir-me més fresc.

Ja havia travessat la Plaça Major i em vaig dirigir cap a l'Avinguda. Prompte vaig arribar al meu carrer, i vaig tirar mà del meu clauer per obrir la porta de la meua casa. Vaig pensar que encara no la podia obrir amb el Q-watch, perquè per a això hauria d'haver instal·lat un dispositiu adient en el pany.

Quan vaig pujar l'escala vaig deixar el barret sobre la barana i em vaig dirigir al sofà.

Ja còmodament assegut, vaig cercar en Internet amb el Q-watch l'app que volia. El vaig trobar i descarregar fàcilment. Però sabia que el sistema operatiu quàntic del Q-watch no era directament compatible amb Android. Pensava, tanmateix, que podria utilitzar la seua potència de processament per fer una simulació d'Android. I efectivament, poc després la tenia instal·lada, i des d'ella vaig córrer l'app.

Tanmateix, sabia que no podria utilitzar-la sense sintonitzar-la amb les meues ones cerebrals. I efectivament, el programa estava demanant-me inserir un dispositiu adient. Però com sabia que el Q-watch tenia els seus propis mitjans per explorar les meues ones cerebrals, vaig estar explorant fins a redirigir l'app al port d'exploració cerebral del Q-watch. I de sobte vaig veure en la petita pantalla del Q-watch el rostre de la meua companya finada. Em vaig adonar que anava en la cadira de rodes que havia utilitzat al final de la seua vida. Però fent retrocedir els meus records la vaig veure caminant amb un tacatà, i després amb una crossa. I després d'un esforç de concentració la vaig veure caminant pel carril bici agafada del meu braç. Em vaig adonar que a mesura que retrocedia el seu rostre anava perdent la unflor provocada per la cortisona dels seus medicaments. Però em va sobtar adonar-me que sobre la imatge uns números canviaven ràpidament, i vaig entendre que els números indicaven la data dels meus records, que d'alguna manera l'app, potenciada pels recursos propis del Q-watch, era capaç d'identificar arran de l'anàlisi de les meues ones cerebrals.

Començava a sentir el cap carregat, de manera que vaig decidir aturar el programa per

continuar utilitzant-lo en altre moment, després d'haver descansat.

S'havia fet ja hora de dinar, de manera que el meu fill va baixar des de la seua habitació al pis superior, i es va dedicar a preparar el menjar mentre jo posava la taula.

Vam veure el telediari mentre menjàvem, comprovant que continuava la incertesa política després de la repetició de les eleccions. Quan anaven a posar els esports vaig procedir a retirar la taula i després vaig seure al sofà per veure el concurs de «*Saber y ganar*» mentre el meu fill es retirava a la seua habitació.

Finalitzat el programa, vaig anar a l'habitació de treball, vaig encendre el meu portàtil, em vaig descarregar el correu i em vaig posar a revisar-ho. Dues hores després em va entrar son, de manera que vaig decidir fer una migdiada, i em vaig retirar al meu dormitori.

Però quan estava preparant el Q-watch per fixar l'alarma per tal de posar fi a la migdiada, inadvertidament vaig posar una hora anterior al present, i em va sobtar una entrada demanant-me en quant de temps havia de sonar. Aleshores vaig fixar l'alarma a les 17:30 del mateix dia (eren les 18:30), indicant que havia de sonar 12 minuts després, sorprès de que el Q-watch ho acceptés. I a continuació vaig fixar en 10 minuts la repetició de l'alarma.

Me'n vaig quedar amodorrat damunt del llit, i quan va sonar l'alarma vaig donar un bot, i em vaig adonar que estava nu, de manera que em vaig posar el batí i em vaig dirigir a l'habitació de treball per continuar amb el correu. Però em vaig quedar petrificat quan em vaig veure a mi mateix assegut davant l'ordinador.

Ràpidament vaig tornar al dormitori, i vaig comprovar que el Q-watch indicava les 17:32. Seria possible que la seua computació quàntica hagués generat un bucle temporal, arrossegant el meu cos? Però sabia que un bucle temporal generaria una bifurcació quàntica. De fet, aquesta era la única forma d'evitar les paradoxes temporals, allò de què passaria si algú viatjava al passat i matava al seu avi...

Per a evitar o minimitzar la bifurcació, vaig pensar que el millor era quedar-me quiet al dormitori, evitant alteracions en el continu espai-temporal. I sobre tot havia d'evitar que el meu jo d'una hora abans em veiés, per tal de no generar paradoxes (si abans no m'havia vist, ara no m'havia de veure...).

De manera que vaig decidir tendir-me al llit i esperar a la repetició de l'alarma. Me vaig tornar a quedar amodorrat, i quan va sonar de nou l'alarma vaig sentir un estremiment en tot el cos. Vaig obrir els ulls, i em vaig adonar que ara estava vestit, i el batí estava penjat. Vaig aguarar amb cura a l'habitació de treball, però no hi havia ningú davant de l'ordinador. Comprovant que ara el Q-watch indicava les 18:53, vaig pensar que probablement tot havia estat un somni, i vaig seure davant del portàtil per continuar amb el correu.

Però tenia un record molt viu del que havia viscut durant aquest suposat somni. Ho vaig atribuir a l'app de visualització de records que tenia instal·lat al Q-watch, i vaig pensar que si aquest em permetia submergir-me en records escollits del meu passat, era una oportunitat que no podia perdre per somniar amb la meua companya desapareguda.

Però de totes formes no estava convençut de si havia estat un somni o un bucle temporal. I vaig recordar que havia aparegut nu, com els passava als personatges que viatjaven al passat en la serie de Terminator. Clar que això podia haver estat provocat també pel record de les pel·lícules.

En qualsevol cas, vaig pensar que hauria d'escollir un moment del meu passat on estar nu no fos estrany. I vaig examinar els àlbums de fotos que tenia en la prestatgeria al meu costat, fins trobar fotos de la nostra estada en Formentera en agost de 1982 fent acampada lliure i practicant el nudisme. Me vaig delectar contemplant fotos de la meua companya, pensant que aquesta era també una forma d'estimular els meus records provocant el somni dels mateixos.

Tanmateix, havia d'escollir un moment adient per trobar-me amb la meua companya sense trobar-me amb mi mateix. I per a això podia utilitzar el programa de visualització de records. I vaig comprovar que, una vegada activat, em donava l'opció d'escollir la data dels mateixos. De manera que els vaig fer retrocedir directament a agost de 1982 durant la nostra acampada en Formentera. I efectivament em vaig veure junt amb la meua companya, ambdós nus. Recorrent els records vaig arribar a veure-nos dormint en la nostra tenda de campanya, i vaig entendre que, aparentment, l'app podia també accedir als records del meu inconscient mentres dormia. Aleshores vaig veure com la meua companya s'alçava i sortia nua de la tenda, suposava que per atendre a necessitats peremptòries. I vaig pensar que podia ser un bon moment per a trobar-me o somniar a soles amb ella, de manera que vaig prendre nota del moment exacte corresponent a aquest record.

Així doncs, vaig tornar al dormitori, em vaig tombar al llit, i vaig programar l'alarma per aqueix moment d'agost de 1982, o amb més precisió un poc després, pensant que així hauria donat temps a la meua companya per fer les seues necessitats. Aleshores vaig ordenar que l'alarma sonés dins de 12 minuts, però establint la seua repetició una hora després, per donar-me temps de gaudir de l'experiència.

Vaig esperar a que sonés l'alarma, encara que aquesta vegada estava massa excitat per amodorrar-me, però tancant en qualsevol cas els ulls.

I quan va sonar l'alarma i em vaig alçar d'un bot, em vaig trobar nu en mig d'un bosc al costat de la tenda. Vaig explorar un poc pels voltant, i prompte vaig veure la figura d'una xica que tornava.

- Sara? – vaig dir.
- Rafa? – em va contestar.

I quan va avançar sota la llum de la Lluna, em vaig delectar contemplant el seu estimat rostre i la seua magnífica figura. Però vaig veure una mirada d'estranyesa en els seus ulls.

- Tens canes? No és possible. Qui ets? – i la seua mirada va canviar de l'estranyesa a una mica de por.
- Sara, sóc Rafa. Un Rafa 34 anys més vell, que ha viatjat al passat per a veure-t – i davant la seua mirada d'incredulitat, vaig continuar –. O potser açò siga un somni. Però un somni premonitori.

- Ja – va somriure irònicament –, o pots ser un extraterrestre que es fa passar per Rafa.
- No, Sara. No vinc d'un altre planeta. En tot cas, si això no és un somni, vinc de més lluny: d'un altre univers, d'un univers paral·lel – sabia que si realment havia viatjat al passat, la meua conversa amb Sara estava generant una bifurcació quàntica, una bifurcació entre universos.
- I perquè em volies veure? És que la Sara del teu univers ja no t'agrada, s'ha fet massa vella dins de 34 anys?
- No, Sara. Sempre he continuat enamorat de tu, i m'has continuat agradant moltíssim, has continuat essent preciosa. Però en l'univers del que vinc vas morir... moriràs dins de 34 anys, amb 60 complits. Però això no té perquè passar en aquest univers.
- I què vols de mi?
- Te desitge intensament...
- Sí, ja ho veig – em va tallar.
- ... però no vull fer l'amor amb tu. Si això no és un somni, amb menys d'una hora tornaré al meu temps, i no sé el que passaria amb les meues cèl·lules que hagués introduït dins del teu cos. Però sí voldria besar-te, si em deixes.
- Clar – va acceptar.

Me va llançar els braços al coll, la vaig abraçar, i es vam besar intensament, estremit pel contacte amb el seu cos.

Al cap d'una estona em vaig separar.

- Sara, voldria aprofitar per parlar amb tu, abans que finalitze el meu temps ací. En el meu univers, te van detectar càncer al pit dret als 45 anys. Te van operar i sotmetre a quimioteràpia i a radioteràpia, i després vas prendre medicaments fins al 50 anys, quan te van donar l'alta. Però als 55 anys es va reproduir, i encara que te van sotmetre a diferents tractaments vas anar empitjorant fins a morir amb 60 anys.
- Aquest és aleshores el meu destí? – em va interrogar.
- No, Sara, no té perquè passar. Al parlar amb tu i advertir-te, la teua línia d'univers està canviant. T'haurien de fer exploracions sistemàtiques a partir dels 40 anys, per detectar la primera aparició del tumor i evitar que es desenvolupe i estenga. I després hauries d'anar sempre a revisions anuals per a vigilar que no es reproduísca. Si fas això, probablement podràs viure molts més anys.
- Si això és un somni premonitori, espere recordar-ho al despertar-me.
- Sí, Sara, ho has de recordar i prendre les mesures adients.

- Altra cosa. No li digues res a... a mi d'aquesta conversa o aquest somni; però voldria deixar-li un missatge per escrit; i no porte res damunt; podries proporcionar-me un full de paper i un bolígraf?
- Sí. Ara te'ls portaré.

Vaig observar a Sara mentres entrava en la tenda, i al poc sortia amb el que li havia demanat. I em va mirar als ulls.

- La veritat – em va dir –, vaig arribar a pensar que per algun motiu que no entenia t'havies empolsegat la barba i el monyo i m'estaves gastant una broma. Però he vist que continuaves dormint dins de la tenda. De manera que sí, això deu ser un somni... o l'altra cosa que has dit.
- Un viatge en el temps.
- Això mateix.
- Bé, vaig a escriure el missatge.

Vaig agafar el paper i el bolígraf i em vaig a posar a buscar un lloc per recolzar el paper mentres escrivia. Però Sara es va girar.

- Recolza-t si vols en la meua esquena per a escriure – es va oferir.
- Gràcies.

Vaig acaronar suaument la seua esquena i a continuació vaig recolzar el paper sobre ella i vaig començar a escriure, tenint cura de no prémer per a no fer-li mal.

- No se'l... me'l dones directament – li vaig dir –. Desa-ho dins de la seua borsa o motxilla per a que el trobe més tard. Reconeixerà la meua... la seua lletra, i encara que no recorde haver-ho escrit, potser pensarà que s'ha oblidat. I amb el temps probablement l'origen del paper li resulte confús.
- D'acord – em va contestar mentres agafava paper i bolígraf.

Vaig mirar el Q-watch i vaig comprovar que quedaven pots minuts per a que es repetira l'alarma.

- Ara voldria acomiadar-me de tu – li vaig dir.
- Clar – em va contestar somrient.

De manera que la vaig tornar a abraçar i besar dolçament mentres gaudia del contacte de la seua pell.

I de sobte em vaig despertar en el meu llit. Me vaig adonar que continuava nu, de manera que vaig buscar roba per a vestir-me. Me va donar la impressió de que la meua roba havia canviat de lloc, però no vaig fer molt de cas: mentres em vestia pensava en les sensacions que havia viscut, i cavil·lava sobre la possibilitat de repetir la experiència amb uns altres records de la meua companya.

Però quan vaig sortir del dormitori em vaig trobar amb Sara, que va fer un sotrac. Tenia el rostre més angulós del que recordava d'uns minuts abans, i de les galtes tenses i unflades que recordava dels darrers anys. Però continuava essent preciosa, i es percebia un cos esvelt i magnífic sota la roba. Me vaig preguntar si encara estaria dormint. Però en aquest cas era un somni del que no voldria despertar mai.

- Hola, amor – li vaig dir, i vaig dipositar un bes en els seus llavis; però em va mirar estranyada.
- Què fas ací? No estaves en una reunió tot el dia? – em va interrogar.

Val comprovar al Q-watch que era el mateix dissabte on vaig viatjar o somniar amb el passat, un hora i escaig després d'haver començat. I vaig comprovar ràpidament la meua agenda.

- No, avui no tenia cap reunió – vaig objectar.
- Però em vas dir que tenies una reunió del Partit, i te vas acomiadar després de desdejunar – va replicar –. Quan has tornat?

Aleshores vaig entendre el que podia haver passat, en cas que allò no hagués estat un somni. Viatjar al passat hauria de generar necessàriament una bifurcació quàntica evitant paradoxes, però viatjar o tornar al futur no generaria paradoxes ni bifurcacions. De manera que no hauria tornat al meu univers d'origen, sinó al futur de l'univers alterat per la meua incursió en el passat. Però en tal cas, en aquell mateix moment hi hauria un altre jo participant en una reunió.

- Sara – li vaig dir –, recordes una visió premonitòria una nit de fa 34 anys en Formentera?

Va obrir uns ulls com plats.

- Com ho saps? Mai te vaig comptar aquell somni.
- Sara, vaig ser jo qui vaig parlar amb tu retrocedint 34 anys des del temps actual. Però per lo vist al tornar ho he fet al futur de l'univers en el que vius.
- Rafa, em resulta difícil de creure-ho i entendre-ho. Sempre vaig pensar que havia estat un somni, encara que fos premonitori.
- I com te trobes? Què t'ha passat durant aquests 34 anys?
- Me trobe molt bé. Vaig fer cas del somni, o del teu advertiment, i amb 43 anys em van detectar l'inici d'un tumor, però el van poder eliminar abans que es desenvolupés i esdevinguera maligne. I després m'he estat fent revisions periòdiques, però mai es va reproduir. Però, no recordes res d'això?
- No, Sara, jo te recorde patint la malaltia fins al final.
- I quin aspecte tenia?
- Intentaré mostrar-te una imatge.

Vaig activar al Q-watch l'app de visualització de records i em vaig concentrar en els nostres passejos pel carril bici, fins que en la pantalla del Q-watch va aparèixer el seu rostre.

- Estava més guapa – em va dir.
- Ja sé que a tu sempre t'han agradat les cares amples, com la de Hanna Schygulla – li vaig contestar –. I sí, estaves preciosa. Però ara i ací també ho ets, i a més estàs sana.
- I estic forta – va afegir –: he continuat fent gimnàstica.

I de sobte em va abraçar per la cintura i ma va alçar en vil. Va somriure al veure la meua cara de sorpresa i em va donar un bes després de baixar-me.

- Ja ho veig – li vaig dir –. Probablement sigues més forta que jo.
- Tu no fas gimnàstica?
- 5 minuts cada matí, després d'alçar-me.
- Sí, Rafa... el Rafa amb el que he viscut, també ho fa.
- Però tinc artrosi, encara que la tinc molt controlada.
- Sí, ell també.
- Pren algun medicament?
- Condrosan.
- Sí, jo també – i vaig pensar que l'hauríem de compartir, però necessitaríem el doble de càpsules –. Jo em vaig jubilar fa 5 anys. Tu continues treballant? – li vaig preguntar.
- Clar – em va contestar –. Vaig traure l'oposició, i tinc la plaça definitiva en Finestrat, de manera que em passe la setmana allí. Però Rafa... l'altre Rafa no es va jubilar, i continua donant classes en la Universitat, encara que fa 5 anys va estar a punt d'acollir-se a una jubilació incentivada..
- Sí, jo vaig estar a punt de no acollir-me, i em vaig decidir en el darrer moment.
- De manera – va continuar Sara – que solament ens veiem els caps de setmana. Però moltes vegades té... tens reunions, de manera que ens veiem poc. Encara que, clar, anem junts a manifestacions i festes. L'any passat vam anar a la festa per celebrar el final definitiu del projecte de prolongació de l'Avinguda de Blasco Ibáñez. Per cert que es vam trobar amb una alumna teua, Alícia Fuster, una xica molt guapa. Me vas dir que te la vas trobar després en un Congrés – i va somriure irònicament.
- Però – vaig argüir – jo no recorde a cap alumna amb aquest nom – seria possible, vaig pensar, que m'hagués traslladat a l'univers en el qual transcorria l'argument de la meua novel·la? I em vaig preguntar si en aquell mateix moment una nana blanca expulsada per l'explosió d'una supernova s'estaria dirigint cap al Sistema Solar...
- Clar que no la recordes – va coincidir Sara –. No la pots recordar si te vas jubilar fa 5 anys. Segons tinc entés, li vas donar classe fa 3 anys.
- Bé, en qualsevol cas a partir d'ara les coses van a canviar – li vaig prometre –. Si com pense vaig a romandre de forma permanent en aquest univers, podràs tenir sempre companyia.
- I que li... te direm quan torne... quan tornes de la reunió? – es va preguntar –. És un embolic.
- Sí, és un embolic – vaig concordar –, però en qualsevol cas li... em haurem de dir la veritat. Si he continuat afeccionat a la ciència ficció supose que ho podré entendre.
- Sí, així és – va assentir.
- Altra cosa – vaig continuar –. Tenim un fill?
- Sí, Rubén – em va confirmar.
- I on està?
- És Enginyer de Telecomunicacions, treballa i viu amb la seua parella. El veiem quan ve a visitar-nos. Però estem en contacte per Telegram. I de quan en quan parlem per Skype. Bé. Què te sembla si berenem?
- Me sembla molt bé.

I es vam dirigir a la cuina.

- Llet amb cola-cao? – em va preguntar.
- Això mateix – li vaig confirmar.

- Jo em faré un café amb llet.

I poc després ens trobàvem asseguts a la taula del menjador amb els nostres respectius berenars. Jo no em cansava de mirar-la, però em preguntava si tot això no seria un somni del qual podia despertar en qualsevol moment.

- Escolta – li vaig dir –, faran ara notícies en la tele? Voldria saber si s'han produït canvis, més enllà de la nostra llar.
- Sí, ara la pose – em va contestar mentre agafava el comandament a distància i l'encenia.

Havien començat les notícies, i van anunciar una declaració del president del govern, Albert Rivera, que va comparèixer junt amb la vicepresidenta Susana Díaz, anunciant que per manament de la Comissió Europea s'haurien de fer restriccions pressupostàries que suposarien retallades en els fons distribuïts a les comunitats autònomes. I a continuació va sortir Cayo Lara, flanquejat per Alberto Garzón i Pablo Iglesias. Me vaig adonar que sota la imatge de Cayo apareixia el rètol de «*Coordinador de Unidad Popular*», en tant que sota la d'Alberto posava «*Secretario general del PCE*» i sota la de Pablo «*Presidente del Parlamento Europeo*». Cayo Lara va anunciar l'oposició d'Unitat Popular a les mesures anunciades pel Govern, i a continuació Pablo Iglesias va informar de que la posició de la Comissió Europea no tenia el suport del Parlament Europeu, que s'havia pronunciat en contra de la mateixa. I Alberto Garzón va anunciar la convocatòria de mobilitzacions en contra de les retallades pressupostàries i en defensa dels serveis públics prestats per les comunitats autònomes.

Després van entrevistar a Teresa Rodríguez, com a presidenta d'Andalusia, que va expressar així mateix el seu rebuig a veure retallats els pressupostos andalusos i les seues prestacions socials.

A continuació van començar les notícies internacionals, parlant de les eleccions nordamericanes, on Donald Trump era el candidat presidencial del Partit Republicà, amb Sarah Palin per a vicepresidenta, i Bernie Sanders el candidat presidencial del Partit Demòcrata, amb Michelle Obama per a vicepresidenta. Vaig pensar que de nou aquest univers semblava el descrit en la meua novel·la: si Michelle Obama arribava el 2016 a vicepresidenta era previsible que el 2024, quan Bernie ja no es pogués presentar, optara a la presidència. Li vaig preguntar a Sara com s'havia arribat a això.

- Sembla que Bernie va obtenir majoria de delegats elegits – em va explicar –, encara que no del que diuen superdelegats.
- Sí, els que són delegats nats – vaig comentar.
- Això mateix – va continuar Sara –. Però arran que les enquestes donaven més possibilitats a Bernie de derrotar a Trump, el president Obama li va donar el seu suport, i Michelle Obama es va incorporar a la seua candidatura per a vicepresidenta.
- El qual l'ajudarà a rebre el suport de la població de color – vaig postil·lar.
- Precisament – va confirmar Sara –. I a més va fer que la majoria dels superdelegats es passaren al seu costat.

En aquest moment vam escoltar la porta.

- Crec que estàs ahí – em va dir.

I vam escoltar com pujava l'escala mentres romaniem asseguts a la taula. Quan vaig arribar al rebedor em vaig mirar amb sorpresa mentres Sara i jo ens posàvem en peu i ens dirigíem cap a mi.

- Qui ets? – vaig dir.

- Soc tu – vaig contestar -. I davant del meu desconcert vaig continuar -. He viatjat 34 anys al passat per parlar amb Sara en Formentera i advertir-li de que prenguera precaucions contra el càncer del qual en cas contrari moriria.

- I em va salvar la vida – va afegir Sara mentres dipositava un bes en els meus llavis; i a continuació somrient va dipositar altre bes en els llavis del Rafa nouvingut.

- Però un viatge al passat – va plantejar aquest – generaria una bifurcació quàntica.

- Efectivament – vaig concordar -. Però al tornar al present ho he fet al present de l'univers alterat per la meua incursió en el passat, i m'he trobat amb Sara viva... i amb tu, bé, amb mi mateix.

- Espera un moment – em va tallar i es va dirigir a l'habitació de treball.

Al poc vaig tornar amb una carpeta de la qual vaig traure un paper groguenc que em vaig mostrar.

- Això me'l vas deixar tu? – em va preguntar.

I vaig llegir el text que recordava haver escrit feia un poc:

«Un govern de dretes farà participar a l'Estat Espanyol en una guerra imperialista en Àsia que generarà protestes multitudinàries. Es produirà un atemptat terrorista en Espanya que el govern intentarà atribuir a ETA, però quan es descobrisca que els seus autors havien actuat en represàlia per la guerra, el govern perdrà les eleccions i es formarà un govern progressista.

Però quan, arran d'una crisi econòmica mundial, es realitzen retallades socials, es produiran alçaments pacífics en el nord d'Àfrica, en Espanya i altres països europeus i també en EE.UU. I la pèrdua de vots del partit en el govern en Espanya portarà a la tornada d'un govern de dretes que intensificarà les retallades socials.

En unes eleccions posteriors, si es forma una candidatura unitària d'esquerres encapçalada per un líder mediàtic escollit en unes Primàries, aleshores aquesta candidatura passarà a ser la força majoritària d'oposició al govern de dretes.»

- Bé, realment te'l vaig deixar jo – va contestar Sara -. Però el va escriure ell. Damunt de la meua esquena. No havia tornar a veure aquest paper, i fins avui vaig pensar que havia estat un somni.

- I què és el que ha passat? – vaig preguntar -. Ja he vist en les notícies que la situació és diferent a la que es dóna en el meu univers d'origen.

- No vaig trobar el paper fins que vam tornar a València – em vaig contestar – i vaig reconèixer la meua lletra, encara que em desconcertava no recordar quan ho havia

- escrit. Però vaig suposar que va ser una fallida de memòria. Durant molts anys vaig tenir el paper amagat, però quan es va produir la segona guerra d'Iraq i les grans manifestacions contra ella...
- El 15 de febrer de 2003? – vaig inquirir.
 - Sí – vaig confirmar –, això sembla no haver-se modificat per la bifurcació que vas... o vaig... provocar. Però, com estava dient, arran de la guerra i les manifestacions vaig publicar el text del paper en la meua web, encara que no el vaig publicitar molt. Però quan es van produir els atemptats en Madrid en vespres d'eleccions...
 - L'11 de març de 2004? – vaig inquirir de nou.
 - Sí, això tampoc sembla haver-se alterat – vaig confirmar de nou –. Encara que el text en el paper no especificava llocs i dates.
 - Si ho hagués especificat hagués perdut credibilitat – vaig explicar –. Deixant-ho genèric es podia interpretar com el resultat d'una prospectiva, potser de l'aplicació d'un model d'evolució social.
 - Sí, com el model matemàtic en el que hem estat treballant. Però com estava dient – vaig continuar –, arran dels atemptats vaig fer una àmplia difusió del text per correu electrònic. I quan les seues prediccions es van acomplir, incloent el sorgiment del que es va anomenar la Primavera Àrab, el moviment 15M i el moviment Occupy nord-americà, la meua autoritat predictiva dins del Partit va augmentar. De manera que davant les Eleccions Europees vaig convèncer als companys de la direcció de que s'acceptés la proposta de Pablo Iglesias.
 - En el seu moment jo no la vaig recolzar, en el meu univers d'origen – vaig aclarir –. Però clar, desconeixia el que va passar després.
 - I què va passar en el teu univers? – em vaig preguntar.
 - Podemos va obtenir un 7% de vots i la candidatura al voltant d'IU quasi un 10% – vaig relatar –. Però arran d'això les enquestes van fer pujar com l'escuma a Podemos, en les eleccions autonòmiques del 2015 va arrastrar bona part del vot d'IU, i en les eleccions generals del passat 20 de desembre es va convertir en la tercera força política, deixant a la candidatura al voltant d'IU únicament amb 2 escons.
 - D'aquesta possibilitat alternativa no vas posar res en el paper.
 - No volia que davant d'aquesta perspectiva Pablo Iglesias renunciara a la seua proposta unitària per a les eleccions europees.
 - Doncs en aquest univers la candidatura d'Izquierda Plural al Parlament Europeu encapçalada per Pablo Iglesias, que va guanyar les Primàries, va obtenir un 20% de vots, quasi el mateix que el PSOE. I en les eleccions municipals i autonòmiques de 2015 es van formar candidatures d'unitat popular que van guanyar per tot arreu. Arran d'això, i dels nous casos de corrupció del PP i de la imputació de Mariano Rajoy, els poders econòmics i mediàtics van apostar per Ciudadanos com alternativa a l'esquerra ascendent. I els tertulians defensors del PP van desaparèixer de totes les tertúlies televisives de les cadenes privades. Sí van donar canxa al PSOE, per a intentar contrarestar-nos. En aquestes condicions, el resultat de les eleccions generals del 20 de desembre va ser que Ciudadanos va quedar en primer lloc amb un 26% de vots, Unitat Popular, de la qual formen part el PCE i Podemos, va obtenir un 25%, el PSOE un 21% i el PP un 16%; la resta dels vots va anar a forces nacionalistes perifèriques. En aquestes condicions, el PSOE va optar per entrar en un govern de coalició amb Ciudadanos.
 - Dius que el PCE forma part d'Unitat Popular. I què va passar amb IU?
 - Quan es va formar i consolidar Unitat Popular amb la integració de les candidatures

- d'unitat popular municipals i autonòmiques, IU es va dissoldre, i els seus components participen directament en UP.
- En el meu univers també es va crear UP, però sense la participació de Podemos, i no va passar de ser poc més que una «marca blanca» d'IU. Altra cosa: he vist en les notícies que Pablo Iglesias és president del Parlament Europeu. En el meu univers el vam presentar com a candidat, però no va eixir. Com va arribar a guanyar?
 - Quan Pablo Iglesias va encapçalar la candidatura d'Izquierda Plural, el seu partit, Podemos, es va integrar en el Partit de l'Esquerra Europea, i Pablo Iglesias va fer campanya junt amb Tsipras, Lafontaine i Melenchon. El resultat va ser que Syriza va quedar en primera posició en Grècia, Die Link en Alemanya, el Front de Gauche en França i La Sinistra, encapçalada per Nichi Vendola, va obtenir un bon resultat en Itàlia. I Pablo Iglesias va obtenir també el suport dels Verds, del Moviment 5 Estrelles encapçalat per Beppe Grillo en Itàlia, del Partit Pirata als països nòrdics i finalment del Partit Laborista al Regne Unit, encapçalat per Jeremy Corbyn.
 - Al meu univers Jeremy Corbyn també ha arribat a encapçalar el Partit Laborista arran d'unes Primàries, però un any després.
 - L'exemple de les Primàries en Espanya es va estendre per Europa, i va forçar la seua realització al Regne Unit abans de les eleccions europees.
 - Així que vam aconseguir majoria en el Parlament Europeu. Però pel que he vist en la televisió deducisc que Tsipras no va arribar a president de la Comissió Europea.
 - No, el Consell Europeu, format per representants dels Governos, no va voler proposar-ho, i pel contrari va proposar a Jean-Claude Juncker, candidat del Partit Popular Europeu. I quan va ser rebutjat pel Parlament Europeu va proposar a Martin Schulz, candidat del Partit Socialista Europeu, que finalment va tenir també el suport dels laboristes britànics.
 - Però Pablo Iglesias ha dit en les notícies que el Parlament Europeu ha rebutjat la política de la Comissió Europea.
 - Sí, s'ha produït una crisi institucional en la Unió Europea. I en el Parlament s'ha aprovat l'obertura d'un procés constituent europeu, orientat a formar una Federació Europea on tots els poders d'àmbit europeu emanen del Parlament. Per cert que arran d'aquesta situació s'ha produït el «Brexit»: el referèndum al Regne Unit ha aprovat la seua sortida de la Unió Europea. I posteriorment Escòcia ha acordat separar-se del Regne Unit, i arran d'això ha demanat romandre dins de la Unió Europea. De manera que únicament s'han sortit Anglaterra i Gal·les, perquè en aquest marc Irlanda del Nord ha exercit la seua autodeterminació unint-se a la República d'Irlanda.
 - Supose que Pablo Iglesias, amb la presidència del Parlament Europeu, no exercirà com a secretari general de Podemos – vaig conjecturar.
 - No, el secretari general és Íñigo Errejón, encara que Pablo Iglesias continua essent el seu principal referent. De fet, s'ha convertit en una figura de referència de l'esquerra mundial. Fins i tot va anar a Estats Units a recolzar a Bernie Sanders, ajudant-li a guanyar en la recta final de les Primàries.
 - Sí, Sara ja m'ha explicat com ha arribat a guanyar-les. En el meu univers estava quasi empatat en delegats elegits, però els superdelegats van donar la victòria a Hillary Clinton – de totes maneres, vaig pensar, segons la meua novel·la aquesta arribarà a la presidència el 2032... als 85 anys.
 - I tots aquests canvis es van produir pel text escrit en el paper? – es va estorar Sara.
 - Sembla que el fet decisiu va ser l'acord per a les eleccions europees – vaig puntualitzar –, que va actuar com una bola de neu.

- Sí, ja em vaig adonar que era la única frase que anava en condicional – vaig assenyalar.
- Perquè no era realment una predicció, sinó un desideràtum – vaig explicar –. Les prediccions anteriors tenien l'objectiu de donar-li credibilitat.
- I va funcionar – vaig constatar.
- Però per a mi el canvi més important ha estat que estigues ací, Sara – vaig puntualitzar.
- Crec que ja seria hora de que sopàrem – va dir Sara després d'obsequiar-me amb un somriure.
- Val, jo posaré la taula – va dir el meu alter ego.
- I si voleu jo la recolliré – vaig oferir.
- Molt bé – em vaig contestar.
- Faré un arrós a la cubana, que és ràpid de fer – va precisar Sara.

I mentres el meu alter ego anava posant gots, tovallons, coberts i el pa en una safata i portant-la a la taula, Sara va anar bollint l'arrós i fregint uns ous i uns plàtans abans d'afegir la tomata fregida d'un pot. Jo vaig portar l'aigua mentres Sara emplenava els plats. Cadascú va agafar el seu i vam anar a taula.

- Bé, i què farem? - vaig dir mentres menjàvem.
- S'haurem d'organitzar – vaig contestar –. Entre setmana jo puc acompanyar a Sara en Finestrat mentres tu treballes en la Facultat, si li sembla bé.
- Clar – va acceptar Sara.
- I els caps de setmana? – vaig inquirir.
- Per a que tu pugues estar amb Sara, jo puc anar a les reunions que tinguem – vaig proposar –. A fi de comptes, jo soc tu. Però m'hauràs de tenir al dia del que passe durant la setmana. I haurem de tenir cura que ningú ens veja junts.
- Clar està – em vaig contestar mentres senyalava el meu canell –. Per cert, què és l'artilugi que portes?
- És un rellotge quàntic – vaig explicar –. Li diuen Q-watch.
- I és el que utilitzes per viatjar en el temps? – em vaig demanar.
- Així és – vaig confirmar –. Però no era un recurs que vingués de fàbrica. Vaig instal·lar-li una aplicació per Android que visualitzava els records, encara que utilitza un altre sistema operatiu.
- Vas fer una simulació d'Android, supose – vaig conjecturar.
- Efectivament – vaig confirmar –. I al posar l'alarma en un temps passat, el Q-watch em va traslladar a ell. Però no pense tornar a fer-ho. No vull generar més bifurcacions, ni arriscar-me a que al tornar al present siguem tres.
- Sí, això faria més difícil organitzar-nos i dividir-nos el temps per a estar amb Sara – vaig comentar.
- I faltaria que jo ho acceptés – va subratllar Sara.
- I penses que al tornar sempre te duplicaries, mantenint-te en l'univers bifurcat? – vaig preguntar.
- No ho sé – vaig contestar –. La primera vegada que vaig viatjar al passat, involuntàriament, vaig tornar a l'univers original sense duplicacions.
- I en el passat vas produir algun canvi significatiu? – em vaig demanar.
- No, vaig tenir cura de no fer-ho – vaig aclarir.
- Aquesta serà l'explicació – vaig raonar –. Cal suposar que el multivers estarà quantitzat, i els universos solament es podran establir amb canvis discrets, de certa

- rellevància. De manera que sense canvis significatius col·lapsaria a l'univers original.
- Sí, això passaria – vaig concordar –. De totes maneres, el meu motiu per viatjar al passat era retrobar-me amb tu, Sara. De manera que ara no tinc cap motiu per tornar-ho a fer.

Mentres parlàvem s'haviem acabat el sopar, de manera que em vaig alçar, vaig anar a la cuina per una safata, i vaig recollir la taula.

- Bé, supose que ja és hora d'anar-se a dormir. Si us sembla jo em quedaré en l'habitació de dalt – vaig proposar.
- No, Rafa – em va replicar Sara –. Els altres dies es podeu anar alternant, però el primer dia que t'has retrobat amb mi no te vaig a fer dormir a soles. Podem compartir el llit els tres. A fi de comptes vosaltres dos sou la mateixa persona.
- Per mi d'acord – vaig acceptar.
- I per mi també – va admetre el meu alter ego.

De manera que es vam anar tots tres al dormitori.

- Si us sembla bé, em vaig a posar pijama – va dir Sara –. Encara que sigueu el mateix, no estic preparada per a fer-ho alhora amb els dos.
- Molt bé – vaig assumir.
- En l'armari tens un altre pijama que pots posar-te – em vaig informar mentre treia u de sota el coixí.

Així ho vaig fer, i es vam anar despullant per posar-nos els pijames, i mentre ho féiem vaig poder admirar de nou el cos de Sara, que no desmereixia de la versió més jove pintada al quadre als peus del llit.

Ens vam gitar, vam apagar la llum, i vaig dormir-me abraçat a Sara, conscient de que a l'altra banda estava el meu alter ego, però temerós de que al despertar tornara a trobar-me a soles.

El Bora conduït per Sara va recòrrer l'Avinguda Marina Baixa, junt a la Cala de Finestrat, i va entrar per aparcar en la Residencial Hannibal on residia. Quan vam pujar a l'apartament vaig recordar el que vaig visitar en el meu univers, 11 anys abans. Sara es va dirigir a un armari i va desplegar el llit.

- No és molt gran – va comentar.
- Millor – vaig replicar –, així dormirem més junts. Però ara que recorde, no he agafat el pijama.
- No te va a fer falta – em va contestar somrient.

Dilluns matí, després de desdejunar, Sara es va acomiadar de mi amb un bes per anar al seu treball al Col·legi Públic Puig Campana al nucli urbà de Finestrat, al peu de la muntanya del mateix nom.

- Avui consultaré si pots venir a dinar al menjador del Col·legi – em va dir –. De moment hauràs de dinar per ací.
- Aprofitaré per a mirar el correu – li vaig contestar –. Gràcies que l'altre Rafa m'ha deixat el Lenovo.
- I que ací tenim Internet – va afegir Sara –. Quan torne podem anar a banyar-nos a la cala. Encara fa calor.
- T'esperaré – em vaig acomiadar.

Quan Sara va sortir vaig encendre el Lenovo, vaig entrar en Xubuntu i em vaig connectar amb la WiFi de l'Hannibal i amb la VPN de la Universitat. Després d'obrir la carpeta local de la nostra web, la carpeta de Dropbox i la carpeta remota en el servidor de la Universitat, em vaig baixar el correu i vaig consultar amb Mozilla les notícies en la web de Público. Vaja, la rutina que seguia diàriament en casa en el meu univers.

En un primer repàs dels missatges rebuts, vaig eliminar el correu fem i em vaig reenviar els missatges de la Universitat i del Partit, tal com havia quedat amb l'altre Rafa, que se'ls baixaria per la vesprada des del seu despatx. I a continuació vaig anar examinant u per u els missatges restants, afegint en la nostra revista Alteritat convocatòries i enllaços a imatges de mobilitzacions, i signant declaracions de suport a causes diverses. Vaig comprovar que els nostres amics del Partit Demòcrata nord-americà continuaven situant en Indiana el districte postal 46133 de Meliana, i que s'entestaven en enviar-me missatges demanant-me diners per a les seues Primàries i campanyes electorals. Naturalment, vaig esborrar tots aquests missatges, per tal com jo no era ni ciutadà ni resident permanent als Estats Units, que eren la condició per a poder donar legalment. I em preguntava què pensarien si saberen que no solament no ho era, sinó que venia d'un univers paral·lel. Però em vaig felicitar de les bones perspectives en les eleccions nord-americanes. I vaig arxivar la resta dels missatges.

Un poc abans de les 2 de la vesprada vaig sortir de l'apartament i vaig baixar per l'Avinguda Marina Baixa. Vaig trobar la Llibreria La Cala, vaig entrar en ella i vaig trobar la novel·la de

ciència ficció «*El hombre vacío*» de Dan Simmons, que havia comprat al meu univers però que s'havia quedat allí sense que arribés a llegir-la. Havia comprovat que ara no estava en la biblioteca de casa, ni cap altra novel·la de Dan Simmons. Entenia que el meu altre jo, no havent-se jubilat i no havent passat llargues hores amb Sara a l'hospital, no havia tingut la meua necessitat de devorar llibres.

De manera que la vaig tornar a comprar, agraint que Sara m'hagués deixat diners, per tal com havia aparegut sense res en aquest univers, encara que a l'hora de pagar em vaig adonar que podia fer-ho amb el Q-watch, connectant-me a través d'Internet amb el nostre compte bancari, el dels Rafas, vull dir.

Sortint de la llibreria vaig continuar uns 20 metres per l'Avinguda fins al Restaurant Caña Aki!!!. Vaig demanar el menú, me'l vaig menjar i vaig tornar a l'apartament a temps de veure el Telediari en el Lenovo, i a continuació el concurs de «*Saber y ganar*», que pel que vaig comprovar traspassava els universos, no per res Jordi Hurtado era funcionari del Ministeri del Temps! I em vaig quedar esperant a que tornés Sara.

Quan vaig escoltar la porta em vaig alçar i la vaig rebre amb una abraçada i un bes, meravellat de la sort que tenia.

- Hola, amor – em va saludar –. T'he comprat un bo per al menjador, de manera que a partir de demà podrem dinar junts. I ara podem anar a banyar-nos.
- He recordat que tampoc he agafat banyador – li vaig advertir.
- Tampoc te va a fer falta – em va respondre somrient de nou –. Podem anar al racó nudista de la Cala.

Sara va agafar una tovalla, vam baixar a l'Avinguda Marina Baixa i vam anar passejant per ella fins a la Cala, agafats de la ma i mirant-nos de quan en quan als ulls, contagiant-li el meu somriure de felicitat.

Arribats a la Cala, vam seguir per l'Avinguda fins al seu extrem occidental, davant del Restaurant Casa Modesto, on es vam trobar rodejats de nudistes. Jo no recordava que en la Cala de Finestrat hi hagués una zona nudista, però bé, alguna cosa havia de canviar al canviar d'univers. Me preguntava si això havia estat efecte de l'ascens d'Unitat Popular, que segons m'havia assabentat havia assolit també l'alcaldia de Finestrat, o del destí definitiu de Sara en el seu Col·legi...

De manera que vam estendre la tovalla damunt la sorra, es vam despullar, vam deixar la roba damunt de la tovalla i vam anar agafats de la ma a ficar-se dins de l'aigua.

Sara va començar a nadar donant braçades cap a dins, i jo em vaig esforçar per seguir-la. Es va distanciar una mica, però quan es va adonar em va esperar i vam fer una estona el mort agafats de la ma, gronxats per les ones i acaronats pel Sol que baixava ja cap a l'horitzó. I quan vam tornar a fer peu es vam abraçar i besar dolçament.

Vam sortir de l'aigua i es vam tendir junts damunt la tovalla, secant-nos amb el Sol romanent. Quan aquest es va posar sota la Serra del Sit es vam vestir i vam tornar a l'apartament.

Després d'una dutxa ràpida que vam compartir, Sara va encendre el seu Sony i va obrir l'Skype.

- L'altre Rafa ja haurà arribat a casa – em va explicar.

I al poc em vaig veure en la pantalla de l'ordinador llançant un bes a Sara.

- Hola, amor – li vaig dir des de la finestra de l'Skype –. I hola, jo – vaig afegir quan vaig aparèixer en la finestra petita que mostrava la nostra imatge des de Finestrat –. Ja he vist el correu que m'has reenviat. De fet, aquesta és una bona forma de distribuir-nos la feina repartint-nos el processament dels missatges. La veritat és que jo anava una mica aclaparat amb el correu que rep i que havia de compaginar amb la meua feina a la Facultat. Saps, Sara, que vaig estar a punt d'acollir-me a la jubilació anticipada per a tenir més temps per al correu?

Sara es va girar cap a mi amb una mirada entre irònica i acusadora.

- Con ho esteu passant, ahí en Finestrat? – vaig continuar des de Meliana.
- Molt bé – va contestar Sara –. Hem anat a banyar-nos a la Cala.
- Me doneu enveja – vaig declarar somrient des de la pantalla.
- El cap de setmana podeu anar vosaltres dos a la platja – vaig assenyalar – mentre jo passe el temps en les reunions que calga.
- T'agafe la paraula – em vaig contestar.
- Clar, així vam quedar – vaig ratificar.

El meu alter ego es va acomiadar, i de seguida va sonar al Sony altre avis de cridada.

- És Rubén – em va informar Sara.
- La veritat és que tinc ganes de veure-lo – vaig reconèixer.
- Sí, però hauràs d'apartar-te del focus de la web-cam per a que ell no te veja a tu – em va advertir –. No entendria perquè estàs en Finestrat, quan sap que entre setmana estàs treballant en València... bé, entre Meliana i Burjassot. A més, potser que haja cridat abans a Meliana per a parlar amb tu.

De manera que em vaig apartar una mica, mirant de gaidó la pantalla. Així vaig veure el rostre de Rubén, pràcticament coincident amb el que jo coneixia, i em vaig adonar que portava barba.

- Hola, mamà – va dir –. Com estàs?
- Molt bé, fill – va contestar Sara –. I tu com estàs... com esteu?
- Molt bé, també – va respondre Rubén –. Hem estat jugant una mica amb l'ordinador, i ara anem a sopar i a veure el *Ministerio del Tiempo*.

Amb l'excitació de la situació en que estava, ho havia oblidat! Sara em va mirar dissimuladament de reüll i va contestar:

- Bé, doncs vaig jo també a sopar i a veure-ho. Adéu, fill – i es va acomiadar amb un bes a l'aire que Rubén li va tornar abans de desaparèixer.

Sara va traure verdures de la nevera i va fer un bollit i una ensalada mentres jo preparava la taula. Al poc estàvem asseguts sopant. Jo havia posat el Lenovo obert davant de nosaltres i vaig entrar en l'emissió de TVE1.

- Tu també seguies el *Ministerio del Tiempo*? – em va preguntar.
- I tant! – li vaig contestar –. Els arguments són interessants, sobre tot per les referències històriques, encara que la idea inicial fos un poc absurda: si el seu objectiu era preservar el passat, el millor per a no canviar-ho era no viatjar a ell.
- Però hi havia altres que viatjaven al passat per a canviar-ho – va qüestionar Sara.
- Sí, els americans – vaig assentir – que a més utilitzaven aparells quàntics.
- Con el teu Q-watch – va postillar Sara.
- Sí, quelcom semblant – vaig confirmar –. I certament, això li dóna més sentit a l'argument de fons: els agents del *Ministerio* viatgen al passat per contrarestar els canvis produïts pels americans.
- I no semblen produir-se les «bifurcacions» que tu dius – va subratllar Sara.
- Clar, perquè els del *Ministerio* sempre guanyen – vaig explicar –. Però si el seus rivals aconseguïen provocar canvis significatius, els que romanien al present no s'adonarien. Simplement viurien en l'univers modificat. Però els agents que hagueren viatjat al passat sí podrien notar, al regressar al present, que els seus records no coincidien amb el de l'univers alterat.
- Com te passa a tu – va incidir Sara –. I també es trobarien duplicats?
- Únicament si els homòlegs del nou univers no hagueren viatjat al passat – vaig puntualitzar –. Això podria passar, per exemple, si Julián aconseguís el seu propòsit d'evitar la mort de la seua dona.
- Doncs potser ho anem a veure avui mateix – va comentar Sara.

Efectivament, el nou episodi ja havia començat, i vam veure a Julián seguint subreptíciament a la seua dona en el passat. Prèviament m'havia adonat, amb una sorpresa relativa, que el recordatori de l'episodi anterior corresponia al darrer que jo havia vist en el meu univers d'origen.

Julián es va anar apropant a la seua dona a mesura que s'acostaven al lloc on havia succeït el seu accident mortal, com sabíem per episodis anteriors, fins agafar-la pel braç i acompanyar-la per la vorera, sobrepasant el lloc en qüestió i portant-la a casa. En el portal es va acomiadar dient que havia de tornar al treball, i en l'escena següent el veiem entrant al *Ministerio* i dirigint-se a la cafeteria, on els seus companys de la patrulla del temps, Amelia i Alonso, estaven xarrant amb Pacino.

Però, quan es va dirigir a ells, Alonso li va demanar amb gest agre qui era, i Amelia tampoc va semblar reconèixer-ho, igual que Pacino, a qui havia conegut més breument.

En el despatx de Salvador, el cap del *Ministerio*, i després d'una consulta a l'administrativa Angustias, van comprovar que Julián no estava en plantilla. I quan, després de confessar que havia viatjat al passat per evitar la mort de la seua dona, va expressar el seu desig d'anar-se a casa, Salvador li va dir que no hi havia cap problema, per tal com allí no tenia cap compromís. Això sí, li va demanar discreció i el va advertir que no es sorprengués del que poguera trobar.

Julián va sortir al carrer i va anar passejant cap al seu domicili, però quan s'apropava a ell es va veure a si mateix del braç de la seua dona. I va entendre que, d'alguna manera, l'havia tornat a perdre.

En la següent escena es va veure a Julián entrant al *Ministerio*, on Salvador l'estava esperant.

- Clar – vaig explicar –, Julián no ha tingut en compte que, en l'univers modificat on no havia mort la seua dona, ell no havia tingut motius per incorporar-se al *Ministerio del Tiempo* i viatjar al passat. Com li ha... m'ha passat a mi en aquest univers.
- Però tu has estat més afortunat – va declarar Sara.
- I tant! – vaig reconèixer somrient.
- Rafa – em va dir –, jo demà m'he d'alçar prompte per anar al Col·legi, de manera que em vaig a gitar. Però si vols tu pots quedar-te a veure *Los archivos del Ministerio*.
- I deixar de gitar-me amb tu? – vaig replicar –. Ni boig!

La vaig besar i em vaig disposar a passar una segona nit d'amor amb ella.

Vaig conduir cal al nucli urbà de Finestrat i vaig entrar en ell fins enfilem a la dreta per l'Avinguda Camí de Reis i aparcar davant del Col·legi Puig Campana. Sara m'havia deixat el Bora després d'anar amb ella de bon matí a Finestrat, i de tornada a l'apartament havia pogut revisar el correu al llarg del matí, després de comprovar al Dropbox que els fitxers de la web modificats i nous havien desaparegut, suposava que per haver estat moguts per l'altre jo a l'ordinador d'escriptori.

I tal com havia quedat amb Sara, anava ara a reunir-me amb ella per a dinar.

El Col·legi estava en un edifici nou, molt diferent de les instal·lacions provisionals que jo havia visitat amb Sara 11 anys abans. Vaig entrar dins, on Sara m'estava esperant asseguda en un banc al vestíbul. Quan em va veure es va alçar, va venir cap a mi, em va donar un bes i em va portar al menjador.

Vaig pensar si trobaria a Dolors, que sabia havia treballat amb Sara en Finestrat, si més no al meu univers, i que vaig conèixer feia molts anys en l'Escola d'Estiu del País Valencià. Però vaig caure que es devia haver jubilat, per tal com tindria més o menys la meua edat.

Vam agafar les respectives safates, vam recollir el menjar, i després d'haver-nos segellat els bous vam seure a taula a dinar. Jo no podia deixar de mirar el seu preciós rostre mentres menjava, i ella me somreia en adonar-se.

- Rafa – em va dir –, avui he de preparar unes manualitats, de manera que no podem anar a banyar-nos.
- Clar, Sara – vaig concordar –, no cal que ens banyem tots els dies. I si vols te puc ajudar.
- Te ho agrairé – em va contestar –. E... el altre Rafa m'ha ajudat moltes vegades.
- Sí, i jo també al meu univers – li vaig informar –. Això no sembla haver canviat.

- Aniràs a l'apartament i tornaràs a recollir-me? – em va preguntar.
- No, ja he acabat amb el correu – vaig respondre –. Me quedaré per ací llegint una novel·la fins que sortisses.

De manera que en acabar de dinar ens vam acomiadar amb un bes i vaig a anar a seure al Sol en un banc junt al camp d'esports, llegint «*El hombre vacío*».

Quan Sara va venir a recollir-me vaig ser jo qui se va alçar per anar cap a ella i donar-li un bes. Li vaig tornar les claus del Bora, acompanyant-la fins on l'havia aparcad, i es va posar al volant per tornar a l'apartament junt a la Cala.

Sara havia portat cartolines del Col·legi i em va explicar que havia de construir unes casetes per a fer un poble. Així doncs, li vaig ajudar a dissenyar-les i retallar les cartolines, i vam anar plegant-les i pegant-les fins que les casetes anaven prenent forma. Mentrestant, jo anava meditant sobre les diferències de la meua vida en els dos universos.

- L'altre Rafa ha escrit una novel·la de ciència ficció? – li vaig preguntar.
- No, no ha fet – em va contestar Sara –. Jo se ho he suggerit molts vegades, però sempre m'ha dit que no tenia temps.
- Doncs jo sí que tinc temps per a fer-ho – vaig replicar.

De fet, la novel·la que ja havia escrit la tenia en la memòria del Q-watch. Però sabia que no podia publicar-la en la seua forma actual. Si com sospitava la novel·la m'havia estat inspirada des del futur d'una forma que no entenia, la seua publicació generaria una nova bifurcació. Perquè com s'explica al final de la novel·la, això impediria la sorpresa imprescindible per a determinats esdeveniments. De manera que hauria de corregir el seu text. Per exemple, després que Israel hagués llançat una bomba nuclear sobre Iran descriuria una represàlia nuclear per part de Pakistan que conduiria a la destrucció de ambdós països. I tant de bo si l'eventual publicació de la meua novel·la corregida tenia un efecte dissuasiu de determinades actuacions.

- Certament formem un triangle estrany – va comentar Sara.
- I tan estrany – vaig concordar –. Però encara que jo no siga el Rafa amb qui has viscut 40 anys, sí soc el Rafa del que te vas enamorar fa 40 anys. I tu eres la Sara de la que em vaig enamorar. Per dues vegades.
- Vols dir? - va inquirir Sara.
- Els nostres universos no van començar a divergir fins al moment en que jo vaig arribar al passat per retrobar-me amb tu en Formentera – vaig explicar –. I durant els primers anys no va haver diferències significatives. De fet, segons va dir l'altre jo, fins a la segona guerra d'Iraq, 23 anys després, ni tan sol va publicar el text del paper que li vam deixar.
- I jo no vaig a començar a fer-me proves fins a complir 40 anys, 13 anys després – va afegir Sara.
- De fet, l'altre Rafa i jo compartim els records del 6 primers anys que vam viure junts – vaig relatar –. I compartim la desesperació que vam sentir quan es vam separar breument a finals dels anys 70, pensant que t'havíem perdut . Això va fer que al recuperar-te te volguérem més encara. Però l'altre Rafa no ha tingut l'experiència dels anys de la teua recaiguda en la malaltia i el teu empitjorament progressiu fins a la teua

agonia, ni la desesperació per de nou haver-te perdut, i aquesta vegada aparentment per a sempre. De fet, abans de tenir el Q-watch vaig arribar a pensar en trobar consol escrivint un compte de ciència ficció en el qual te retrobara viatjant en el temps. I el que menys encara compartim l'altre Rafa i jo és la felicitat que jo vaig sentir davant de la nostra improbable retrobada, acompanyat del desig d'estar sempre al teu costat.

- Vols dir que tu em vols més? – va preguntar Sara.
- Sara, no estic reprotxant-li res al meu altre jo – vaig aclarir –. Simplement t'estic explicant les circumstàncies que han portat a desenvolupar els meus sentiments per tu. I, saps?, de vegades tinc por d'estar somniant, i despertar-me sense tu. Per això cada matí m'emplene de joia al tornat a veure-t.

Sara em va somriure, va dipositar els seus llavis sobre els meus i es vam besar intensament.

Dijous, quan vam establir la comunicació per Skype amb Meliana, l'altre Rafa es va dirigir a mi:

- S'ha convocat urgentment una reunió del Comité Federal per aquest dissabte. Anireu en cotxe. He insistit en que sortireu a una hora en la que pogueres arribar en metro a la cita. De vegades, si es queda més prompte, jo vaig en moto, però no sabia si tu eres també *motero*.
- Sí, sí que ho soc – vaig aclarir.
- Ho tindrè en compte la propera vegada. L'Informe m'ha arribat aquesta vesprada. Ja te ho he reenviat.
- Me ho baixaré demà pel matí – em vaig comprometre.
- La línia bàsica de l'Informe és les mobilitzacions contra les retallades socials – em vaig informar –. Des del País Valencià anem a plantejar que s'impulse també la xarxa de monedes locals que s'han estés per tot arreu, com el SILM de Meliana.
- En el marc del *Community Exchange System*? – vaig preguntar.
- Sí, així és – em vaig confirmar –. Ja veig que també existeix en el teu univers.
- Clar – vaig raonar –. Tingues en compte que fins a les eleccions europees pràcticament únicament es van produir canvis a nivell local. I el *Community Exchange System* existia prou abans. Bé, con tenia per costum, prepararé amb antelació la meua intervenció. I la enviaré a més per e-mail. En la web la publicaré com «Intervenció PER AL Comité Federal», per tal que si algú te veu demà en Meliana pugui interpretar que has enviat la intervenció sense assistir.
- Molt bé – i es va girar cap a Sara, que ens escoltava arrimada a mi –. Fins demà, amor.

Es van llançar un bes a l'aire i es va tallar la comunicació.

Ja havíem creuat el nou llit del Túria, i circulàvem paral·lelament a ell per la V-30 en direcció a la Ronda Nord.

- Encara tens por d'estar somniant? – em va preguntar Sara.
- No, ara de vegades pense que la teua mort va ser un mal son del qual he despertat – li vaig contestar.

Me va mirar de reüll somrient, amb cura de no apartar la mirada del volant.

Ja estàvem circulant per la Ronda Nord, fins arribar a Sant Miquel dels Reis, on vam girar a l'esquerra cap a Tavernes Blanques.

Vam passar Tavernes, Bonrepòs i Cases de Bàrcena. I en arribar a Meliana va ultrapassar l'Avinguda de Santa Maria, i vaig pensar que tenia el mateix costum que jo coneixia. Però ara em venia bé, perquè circulant per fora del poble era menys probable que em veiés dins del Bora que Sara conduïa algú que m'hagués vist entre setmana per Meliana, i es preguntés com era que ara tornava amb ella.

I efectivament ningú ens va veure circulant per l'Avinguda de la Constitució que limitava al nord el casc urbà de Meliana, ni girant a la dreta pel carrer Rei En Jaume I. I aleshores Sara va accionar un dispositiu, i vaig veure com s'obria la porta del garatge.

- Això és nou per a mi – li vaig dir.

- Sí, vam instal·lar el motor fa un parell d'anys – em va explicar.

De manera que el Bora va entrar al garatge sense que haguérem d'aturar-nos, i vam romandre al cotxe fins que Sara va fer que es tanqués la porta.

- Millor, ací es més difícil que m'hagen vist tornar amb tu – vaig assenyalar.

- Precisament – va confirmar Sara.

Quan vam entrar en l'escala em vaig veure dalt a mi mateix.

- Hola, Sara. Hola... Rafa – ens vaig saludar.

Vam pujar i Sara li va donar un bes als llavis. Jo em preguntava quina seria la forma adient de saludar-me a mi mateix. Donar-nos la ma o abraçar-nos?

Finalment es vam estrènyer la ma somrient.

- Ja t'he preparat el llit en l'habitació que era de Rubén – em vaig dir, i es va girar cap a Sara –. Ens convindria sopar prompte. Ra... l'altre Rafa s'haurà de gitar prompte, perquè demà s'haurà d'alçar molt de matinada per anar a Madrid. Jo no vaig a tenir aqueix problema.

I em vaig fer l'ullet somrient.

- Una cosa – em vaig dir –. Si ja has llegit el Time d'aquesta setmana, me'l podries passar.

- Sí, ara te'l passe – vaig accedir –. Tu també el llegeixes en el servei?

Vaig assentir, i Sara ens va mirar amb un somriure irònic.

Quan em vaig despertar vaig tenir un sobresalt en trobar-me a soles, fins que em vaig

adonar on estava. Vaig reconèixer la taula i l'armari de l'habitació que havia estat de Rubén. Però a diferència del que recordava, l'habitació estava impolluta, el que era una senyal inequívoca de que em trobava en un univers diferent.

En el servei vaig llegir les notícies breus del Time, posant-me al dia dels darrers esdeveniments pel món. Me va cridar l'atenció una referència a les declaracions del mullah Omar en vistes a la sortida de les darreres tropes nord-americanes d'Afganistan. Doncs al meu univers d'origen s'havia difós la notícia de que el mullah Omar estava mort, contradient la predicció de la meua novel·la de que arribaria a president de la República Taliban d'Afganistan. I ací semblava estar viu i oferint reconciliació al govern, sempre sobre la base de l'acompliment de les normes de l'Alcorà.

Després de dutxar-me em vaig vestir i baixar a la cuina per preparar-me un desdijuni de llet amb Cola-Cao i galletes. I després de deixar la vaixel·la al rentaplats vaig sortir al carrer.

Havíem quedat en Angel Guimerà, de manera que vaig agafar el primer metro, i vaig seure llegint «*El hombre vacío*» fins arribar. Sortint al carrer, prompte vaig veure arribar el cotxe amb els camarades, i vam sortir cap a Madrid.

Vaig passar la primera meitat del viatge dormitant, fins que ens vam aturar en La Sima per esmorzar.

Mentres prenia una cresta i un suc de taronja, vaig comentar la situació política, intentant esbrinar les qüestions que estaven en debat. I ho vaig continuar fent quan vam seguir el camí cap a Madrid, fins que em va entrar son i vaig tornar a dormir.

Arribant a Madrid, vam prendre la M-40 fins agafar el pont elevat per enfilear el carrer Silvano, i de seguida vam arribar a la plaça del Liceo i vam aparcar davant la seu al carrer Olimpo. Vaig pensar que si més no la seu estava en el mateix lloc que jo coneixia.

Encara que ja passava un poc de l'hora de la convocatòria, la reunió no havia començat encara. Vam recollir la documentació i vam entrar en la sala, on vaig poder seure en una cadira darrere de una taula al final de la sala.

Alberto Garzón va presentar l'informe, insistint en la necessitat d'impulsar mobilitzacions contra les noves retallades que s'anunciaven. I a continuació es va obrir el torn de paraules. Jo vaig entregar a la mesa un paper amb el meu nom, i en tornar al seient vaig obrir el text de la meua intervenció que havia desat al Q-watch i el vaig transcriure en un full de paper mentre anava seguint les intervencions. Quan em va arribar el torn vaig pujar a la tribuna, vaig llegir la meua intervenció donant suport a l'informe i subratllant la necessitat d'impulsar mesures de resistència com les monedes locals. En finalitzar, li vaig entregar a Garzón el paper amb la meua intervenció abans de tornar al meu seient. I en el resum, Alberto Garzón va assumir la proposta d'impulsar les xarxes de monedes locals i de Solidaritat Popular, i l'informe es va aprovar per gran majoria.

Ja havíem dinat un entrepà (en el meu cas, de pernil a la catalana, amb tomaca) dels que es van preparar mentre continuava la reunió, de manera que en finalitzar-la vam anar al cotxe i sortírem immediatament cap a València. Tanmateix, s'havia fet prou tard, així que es vam

aturar al Marino per a sopar, i vam arribar a València ben entrada la nit.

Me van portar a Meliana, deixant-me en la carretera junt al semàfor, i em vaig dirigir a casa per carrers deserts. En arribar, vaig pujar directament al segon pis i em vaig gitar després d'haver-me raspallat els dents en el servei de dalt.

Quan em vaig alçar, sis hores després d'haver-me gitat, vaig passar al servei del costat i vaig llegir els columnistes del Time. Davant les eleccions nord-americanes expressaven preocupació pel que consideraven radicalisme de Bernie Sanders i una actitud poc «amistosa amb els negocis», encara que consideraven prioritari aturar a Donald Trump, que a més solament era amistós amb els seus propis negocis. I confiaven en que una vegada elegit Sanders es moderaria, amb la influència de la seua vicepresidenta. Una columna contraposava a Michelle Obama amb Sarah Palin, la candidata a vicepresidenta amb Donald Trump. En general, semblava que estaven fent campanya per Michelle Obama enlloc de per Bernie Sanders. I no dubtava que huit anys després farien campanya per Michelle Obama per a presidenta. Me preguntava contra qui. Potser contra Marco Rubio? No ho creia: hauria d'esperar dotze anys més per a que arribés la seua oportunitat.

Després de dutxar-me i vestir-me vaig baixar al primer pis per preparar-me el desdejuni i em vaig trobar amb Sara. Nua.

- Hola, Rafa – em va saludar.
- Hola, amor – li vaig contestar -. Però t'advertisc que sóc el Rafa de l'altre univers.
- Ja m'havia adonat – va reconèixer – per l'embadaliment amb que em miraves. Però encara que el cap de setmana estiga amb l'altre Rafa, seria absurd que tingués vergonya davant teu.

Me la vaig quedar mirant de dalt abaix.

- Puc... puc acaronar-te? – li vaig pregar.
- Clar – va acceptar.

I vaig començar a lliscar les mans per la seua pell.

- On està...? – vaig apuntar.
- L'altre Rafa, vols dir? – va avançar -. Estarà baix estenent la roba. Però no em preocupa que te veja acaronant-me. A fi de compte, tu ets ell, no?
- Sí – vaig concordar.
- I a més – va continuar –, sap que hem estat junts tota la setmana. De manera que no te talles.

Però finalment va tallar les meues carícies donant-me un bes als llavis.

- Vaig a vestir-me per a preparar el dinar – em va dir.
- Doncs jo anava a preparar-me el desdejuni – vaig comentar, mentre comprovava al Q-watch el tard que era.

- Encara tardarem una estona en dinar – va puntualitzar –, de manera que pots desdejunar quelcom ara.

I es va retirar al dormitori mentre jo entrava a la cuina i m'anava preparant llet amb Cola-Cao i un suc de taronja. Mentre ho feia, Sara va tornar i va encendre el foc i preparar els atifells.

Finalitzada la meua preparació, vaig posar tot en una safata, la vaig portar al menjador i vaig anant prenent-ho.

Mentre ho feia l'altre Rafa vaig pujar l'escala, em vaig saludar i vaig entrar a la cuina amb Sara.

Quan vaig acabar de desdejunar vaig portar la vaixela a la cuina.

- El que hi ha en el rentaplats està net? – vaig preguntar.
- Sí – em va contestar Sara –, pots buidar-ho si vols.
- Molt bé – vaig assumir, i vaig començar a desar les coses en l'armari de la cuina.
- Doncs jo vaig a veure el correu – vaig dir l'altre Rafa.
- Avui diumenge suppose que hi haurà poc – vaig comentar.
- Sí – vaig concordar mentre anava a l'habitació de treball.

Jo ja havia buidat el rentaplats i vaig posar les coses del meu desdejuni.

- Puc fer alguna cosa? – me'n vaig oferir.
- Pots parar la taula, però més tard – va suggerir Sara –. El dinar encara tardarà. Bé, si vols ara pots pelar creïlles.
- Encantat – vaig acceptar, efectivament encantat d'estar amb Sara ajudant-la en la cuina.

Quan faltava poc per estar el dinar i vaig començar a parar la taula es va apropar l'altre Rafa:

- Jo després retiraré la taula i escuraré – em vaig dir.
- Molt bé – em vaig contestar.

Al poc estàvem a taula dinant.

- Saps? – va dir Sara –. Ahir va passar la vostra germana.
- I em vaig haver de justificar per no haver anat al Comité Federal – vaig afegir –. Li vaig dir que havia enviat la meua intervenció per correu.
- I no menties – vaig subratllar.
- Bé, conta-nos la reunió – va demanar Sara.

I així vaig fer mentre terminàvem de dinar. I després vam seure tots tres al sofà per veure «*Saber y ganar*».

En finalitzar l'altre Rafa va començar a retirar la taula.

- Si vols continue jo amb el correu – em vaig proposar.
- Molt bé – vaig acceptar mentres anava cap a la cuina –, però queda molt poc.

Vaig anar a l'habitació de treball, i en finalitzar amb el correu vaig estar explorant la nostra web per assabentar-me dels canvis produïts.

I a mitja vesprada es va apropar Sara:

- Hauríem d'anar sortint cap a Finestrat – va plantejar.
- Molt bé – em vaig congratular.

De manera que vam baixar al garatge, vam agafar el Bora i vam emprendre la marxa, jo esvalotat contemplant a Sara conduir mentres es dirigíem al que estava essent el nostre niu d'amor.

A mitja setmana Sara va tenir una excursió del Col·legi, de manera que jo vaig dinar al Caña Aki!!!. I quan va tornar estava baldada.

- Me donaries un massatge? – em va requerir.
- Encantat – li vaig somriure.
- Si vols després te'l done jo a tu – es va oferir.

De manera que es vam despullar, es va tendir al llit i vaig començar amb el seu coll i muscles i continuar amb la resta del cos fins terminar amb els dits dels peus.

Es disposava a tornar-me el massatge quan va sonar l'Skype al Lenovo. Sara va donar una mirada.

- Es Ra... l'altre Rafa – em va informar.
- Ens vestim? – vaig suggerir.
- No sigues babau – em va replicar.

Així doncs, va obrir la comunicació, i l'altre Rafa va aparèixer en la finestra de l'Skype.

- M'agrada veure-t així – vaig dir des de la pantalla.
- M'estava donant un massatge – va explicar Sara –. Avui he tingut una excursió i estava baldada.
- Molt bé – vaig continuar –. Tinc una cosa que contar-vos. Ha vingut Isabel, i per lo vist algun camarada li havia dit que li havia agradat la meua intervenció al Comité Federal. Va dir que suposava que hauria estat una confusió, i jo ho vaig ratificar, insinuant que potser havia llegit la intervenció en la web. Però em va donar la impressió que no va quedar molt convençuda. No sé quant de temps anem a poder estar ocultant-ho.
- Bé, doncs quan es done el cas ja veurem què fem – vaig contestar.

El cas es va donar el següent cap de setmana. No teníem cap reunió, de manera que el vam

passar tots tres junts en casa. Únicament per la nit jo em retirava a l'habitació de dalt per tal que l'altre Rafa i Sara pogueren tenir intimitat.

Però dissabte per la vesprada va sonar el timbre de la porta. Sara va anar a mirar i ens va advertir:

- És Isabel.
- Me amague dalt? – vaig suggerir.
- Millor afrontem la situació – vaig contestar.

De manera que vam romandre el dos asseguts a la taula mentre Sara obria la porta i Isabel pujava l'escala. I quan va arribar dalt va obrir uns ulls com plats.

- Què és això? – va exclamar.
- Doncs ja veus – va respondre Sara –, resulta que Rafa tenia un germà bessó.
- Vinga, Sara! – va replicar Isabel –, si la meua mare hagués tingut bessons jo ho sabia.
- Doncs a veure què te sembla aquesta explicació – vaig tercejar – vaig viatjar al passat per retrobar-me amb Sara i em vaig trobar duplicat.
- Ja, com si em digueres que t'havien clonat – va ironitzar Isabel.
- Si bé ho penses – vaig intervenir – l'explicació de la clonació seria més incongruent: no podríem tenir la mateixa edat.
- O potser – va afegir Sara – que hages begut i veges doble.
- Jo no estic beguda! – va protestar Isabel.
- Doncs – vaig raonar –, una vegada excloses les explicacions impossibles, l'explicació improbable és la correcta. En aquest cas, la del meu viatge al passat.
- I perquè volies retrobar a Sara en el passat? – va objectar Isabel –. És que no t'agradava la Sara del teu futur?
- En el meu present – vaig explicar – Sara havia mort.
- Comprendràs que em costa de creure-ho i entendre-ho – va qüestionar Isabel.
- Doncs te ho mostraré – li vaig dir assenyalant-li el Q-watch –. Tinc ací una aplicació que permet visualitzar els records. Encara que aquestos són uns records que em resulten molt penosos.

I en la pantalla de Q-watch va aparèixer el rostre inert de Sara, que es desplomava quan jo intentava endreçar-ho. L'escena va avançar i es va veure a una doctora certificant la seua mort, i a Isabel i a les germanes de Sara plorant. La imatge va canviar al tanatori mostrant a Sara en el seu taüt.

- Bé, crec que ja n'hi ha prou – vaig dir mentres desconnectava l'aplicació.
- És terrible – va expressar Isabel mentres les llàgrimes brotaven dels seus ulls.
- I tan terrible – vaig concordar –. Com és meravellós haver retrobat a Sara.
- I el seu advertiment en el passat em va salvar la vida – va informar Sara.
- I has romàs amagat des d'aleshores? – em va preguntar Isabel.
- No – vaig explicar –, vaig tornar al present. Però al present de l'univers alterat per la meua incursió en el passat, on em vaig tornar a trobar a Sara i al Rafa que havia estat visquent amb ella des d'aleshores.
- Entendràs – vaig afegir aquest – que tot açò s'ha de mantenir en secret.
- Pots imaginar-te les reaccions – vaig argüir – si es sabera que puc viatjar al passat, i més encara que vinc d'un univers paral·lel.

- Sí – va assumir Isabel –, igual te tancaven en un centre d'internament d'estrangers.
- Encara que – vaig puntualitzar – realment no sóc estranger, vaig nèixer en aquest país i en aquest univers.
- Vols dir? – va demanar Isabel.
- Tingues en compte – vaig aclarir – que els universos solament van començar a bifurcar-se a partir del moment del passat al qual jo vaig arribar.
- Bé, crec que em va a costar assimilar-ho – va reconèixer Isabel –, però hauré de fer-me a la idea de que ara tinc dos germans, o un germà duplicat.
- Això mateix – vaig confirmar.
- Aleshores supose que la teua presència al Comité Federal no va ser una confusió – va endevinar Isabel.
- Clar – vaig ratificar –, jo vaig viatjar a Madrid mentre l'altre Rafa romania ací on el vas trobar.
- Tingues en compte – va subratllar Sara – que eres la única persona que ho sap, a banda de nosaltres tres... o dos, no sé com dir-ho.
- Serà el nostre secret compartit – va proclamar Isabel.

I els dos Rafas la vam besar alhora cadascú en una galta.

Haviem estat dinant junts tots tres.

- Bé – vaig dir –, avui no hi ha reunió, però hi ha manifestació. Com és dissabte supose que em toca anar a mi.
- Però jo també vull anar – va plantejar Sara.
- I com és cap de setmana em toca a mi acompanyar-te – vaig replicar –, de manera que aniré jo a la mani.
- D'acord – vaig assumir encollint-me de muscles –, aleshores jo em quedaré en casa i miraré el correu.

En aquell moment va sonar l'Skype al Sony de Sara. Era Isabel, de manera que vam acceptar la comunicació i el seu rostre va aparèixer a la finestra mentres s'amuntegàvem davant la webcam.

- Aneu a la mani? – va preguntar.
- Clar – van contestar alhora Sara i l'altre Rafa.
- Podem anar en metro – va proposar Isabel –. Si voleu em passe per ahí i anem junts.
- Molt bé – va respondre Sara.

La comunicació es va tallar i al poc Isabel estava tocant al timbre. Va pujar i ens va repartir besos als tres.

- No m'acostume a veure-vos duplicats – va dir –. Avui qui ve a la mani?
- Jo – vaig dir l'altre Rafa.
- Jo me'n quede en casa – vaig completar.

De manera que em vaig acomiadar dels tres mentres baixaven l'escala i me'n vaig anar a

l'habitació de treball amb el Lenovo.

Vaig començar a revisar el correu i actualitzar la web. Al compte de twitter arribaven fotos de manifestacions per tot arreu de l'Estat, que anava enllaçant en la secció corresponent de la revista Alteritat. I en Público i eldiario.es informaven de l'abast de les mateixes, que s'estimava que reunien en conjunt a milions de persones protestant contra les retallades socials.

Vaig donar una mirada als àlbums de fotos que hi havia en la prestatgeria a la meua dreta, i van començar a revisar-los per damunt. Lògicament, totes les anteriors a 1982 estaven igual que jo les recordava, i també les dels anys següents, encara poc afectats per la meua incursió en el passat. I les fotos del viatge a França en agost de 2002 amb un company de Rubén i la seua mare semblaven tenir com a única diferència la llargària dels cabells de Sara. Fins i tot aquesta era la única diferència en la foto del 5 d'octubre de 2002 en una manifestació en Madrid, amb Rubén amb una boina amb una estrella roja i enarborant junt a Sara una bandera roja, foto que havia tingut durant molts anys al meu despatx de la Facultat, amb Sara somrient amb els cabells curts rebrotats després de la quimioteràpia.

Però en els anys següents les diferències semblaven haver-se esvaït. Me vaig preguntar si el multivers tindria una mena d'elasticitat, recuperant-se després de canvis menors. I repassant les fotos posteriors a 2007, que ja no estaven als àlbums però vaig trobar classificades en el Lenovo, vaig veure les imatges, tal com jo les recordava, del viatge en agost a la Índia el 2008, a Turquia el 2009 i a Istanbul el 2010, on vam trobar al camarada poeta Pere Bessó amb la seua companya, així com del viatge a Egipte en Pasqua de 2011 fent un creuer pel Nil i visitant monuments. Fins i tot estaven les fotos de la nostra cabina amb mantes plegades damunt del llit imitant un elefant i un cocodril.

Naturalment, arran de 2011, quan Sara va recaure en el meu passat, van tornar les diferències. I vaig gaudir de les fotos d'una Sara saludable en els anys següents, incloent un nou viatge a Istanbul en agost de 2012. Naturalment, com jo no m'havia jubilat, el viatge a Jordània no el vam poder fer en novembre de 2013, sinó en les vacances de Nadal. I en retrobar les fotos del magnífic Tresor en Petra vaig recordar que havíem pogut recórrer a peu el congost fins a ell (sí, el mateix que recorria a cavall Indiana Jones en l'Última Croada), però no s'havíem atrevit a forçar la capacitat de Sara pujant al Monestir. Però ara veia fotos de Sara pujant àgilment per l'empinat camí, i una foto dels dos agafats de la cintura davant del Monestir. Aquest era un record que certament tenia l'altre Rafa, però que jo solament podia compartir a través de les fotos. També recordava que en el Mar Mort únicament ens vam banyar els peus, però ara veia a Sara en bikini amb l'aigua fins a la cintura. Preciosa.

Mentres repassava les fotos anava actualitzant les entrades de Twitter. I aleshores vaig veure un twitt de @plalopez amb un enllaç a un vídeo de YouTube de la manifestació de València. Immediatament el vaig obrir i el vaig enllaçar en Alteritat, i a continuació el vaig reproduir en pantalla completa. Vaig veure així com la immensa manifestació transcorria pel carrer Xàtiva i emplenava el carrer Colom. S'anaven succeint les diferents pancartes i comitives, festonejades per grups de música, especialment batukades, i també el colorit grup dels Llunàtics de València. Quan va arribar la pancarta del Partit el vídeo es va detenir en ella, desplaçant-se cap a l'extrem on es veia a Sara i a Isabel sostenint-la. Sara va llançar un bes a la càmera, clarament dirigida a qui estava filmant, és a dir jo, però sentia que anava

dirigida a qui l'estava mirant, és a dir també jo. I després el vídeo continuava amb la resta de les comitives.

Finalitzada la visualització del vídeo vaig entrar al canal de Telegram del Partit i vaig llançar en ell un enllaç al mateix. I vaig continuar revisant les entrades de Twitter, de Telegram i dels diaris digitals que es feien ressò de l'amplitud de les manifestacions, encara que citaven també unes declaracions del president Albert Rivera referint-se a la majoria silenciosa que no s'havia manifestat.

Quan vaig escoltar la porta del carrer em vaig alçar i anar al rebedor per a veure pujar l'escala a Sara, a Isabel i a mi mateix.

- Vam pensar en la possibilitat de quedar-nos a sopar per ahí – va comentar Sara –, però finalment vam decidir venir a casa per a sopar junt amb tu.
- Supose que hauràs vist el vídeo que he pujat a YouTube – vaig dir.
- Sí, i l'he enllaçat – vaig contestar –. Espere que no cause estranyesa la rapidesa de l'enllaç.
- Bé, poden pensar que ho he enllaçat amb el Tablet – vaig argüir.

Sara i Isabel van entrar a la cuina per preparar el sopar mentre jo posava la taula i l'altre Rafa feia el que podia per ajudar-lis. Prompte estàvem els quatre asseguts a taula sopant.

- Vosaltres tres esteu en Comissions Obreres, no? – vaig preguntar.
- Sí, en la Federació d'Ensenyament – va precisar Sara.
- Que tu no estaves? – em vaig inquirir.
- Després d'haver-me jubilat em vaig donar de baixa en protesta pel suport a la intervenció militar en Líbia – vaig explicar –. Però entenc que vosaltres continueu. Jo també hauria continuat si hagués romàs en actiu: hagués prioritzat la defensa dels treballadors. De fet, el darrer acte de la meua vida laboral va ser participar en una Vaga General.
- La del 29 de setembre, supose – vaig ensopegar.
- Efectivament – vaig confirmar.
- No em digues que fins i tot els dies de les Vagues Generals coincideixen en els dos universos! – es va astorar Isabel.
- Clar. Tingues en compte que fins a les eleccions europees de 2014 solament es van produir canvis a nivell local – vaig raonar –. Però, a la qüestió que anava: quina possibilitat penseu que hi ha que es convoque una Vaga General?
- Bé, en la Secció Sindical de la meua Universitat es va aprovar una proposta en aquest sentit – vaig informar.
- I també en la Pública No Universitària – va afegir Isabel.
- De fet, pense que l'ambient en Comissions és favorable a la Vaga – vaig subratllar –. Però caldrà véncer les reticències de la UGT. Tingueu en compte que el PSOE participa en el Govern.
- Doncs si es convoca la Vaga General, com serà entre setmana, t'acompanyaré jo, Sara – vaig avançar.
- Clar – vaig assumir.
- Però tu i jo podem anar junts a la mani de València – va recordar Isabel.
- Clar – vaig repetir.

Finalment, la Vaga General va ser convocada un dimecres. I de matinada vaig anar amb Sara en el Bora al nucli urbà de Finestrat, per incorporar-nos al piquet davant el Col·legi. Va ser un piquet gens conflictiu, per tal com tothom s'havia sumat a la vaga, i únicament el director estava de serveis mínims tenint cura dels poquets xiquets i xiquetes que van anar. De manera que al poc el piquet es vam dedicar a recórrer el poble enarborant banderes, i vam constatar que quasi tots els bars i tallers estaven tancats.

En la porta de l'Ajuntament es vam ajuntar amb el piquet que allí romania, i després vam seguir junts la cercavila pel poble entonant consignes contra les retallades.

- He vist a uns quants pares dels meus alumnes – em va informar Sara –, però a cap mare.
- Estaran en casa de serveis mínims amb els xiquets – vaig bromejar.
- És clar que persisteix la divisió sexual del treball – va subratllar Sara.

Cap a migdia el piquet es va anar dissolent, de manera que vam tornar al Bora i vam fer camí a l'apartament, on ens vam preparar el dinar i vam donar compte d'ell.

Vam connectar en directe en el Lenovo amb el Telediari, que va informar de l'ampli seguiment de la Vaga. La resta de la programació s'havia suspès, de manera que no vam poder veure «*Saber i ganar*», i vaig aprofitar per revisar el correu.

A mitja vesprada vam baixar al carrer i vam anar caminant a Benidorm fins a la Plaça de les Tendes davant de l'Hotel Bali, d'on partia la manifestació, i vam esperar mentres anava arribant la gent.

- Farem un vídeo? – va demanar Sara.
- Clar – li vaig contestar –, però l'hauries de pujar al teu canal de YouTube. Jo se suposa que estic a València.
- Sí, i Ra... l'altre Rafa estarà filmant la manifestació allí – va puntualitzar Sara.
- I al vídeo no haurem de sortir ni jo ni tu, perquè se suposa que l'estàs filmant tu – vaig afegir.
- I clar, es menege o no, qui filma no surt en la foto – va ironitzar Sara –. El filmaré jo amb el meu mòbil. Tu posat darrere de mi.

La capçalera de la manifestació ja s'havia estat formant, de manera que es vam situar davant d'ella.

- Millor esperem a filmar quan gire per l'Avinguda de Vila-joiosa – vaig suggerir.

De manera que es vam dirigir cap allí i vam esperar al mig de la rodona fins que arribés la capçalera. I en el moment que va començar a girar Sara va començar a filmar. La manifestació ja estava formada al llarg del carrer Asturias i l'Avinguda de Mont Benidorm, de manera van anar caminant en sentit contrari fins arribar a la cua. I després d'una vista general de la manifestació des de darrere, Sara va tancar el vídeo i va començar a pujar-ho

a YouTube mentres avançàvem fins arribar a la pancarta del Puig Campana, a la qual es vam incorporar.

- Quan arribem a casa ja ho enllaçaré en Alteritat – vaig plantejar –. A fi de comptes, l'altre Rafa també podria haver-ho fet des de València entrant al teu canal.

La manifestació va continuar per l'Avinguda de l'Armada Espanyola vorejant la Platja de Ponent on va finalitzar, i dirigents dels sindicats van fer els seus parlaments.

En acabar, els assistents es van anar dissolent. Sara va mirar cap al mar.

- Podríem prendre un bany – va proposar.
- Però... – vaig intentar objectar.
- Tampoc crec que ens faça falta banyador – em va tallar.

De manera que vam trepitjar la sorra cap a l'aigua.

Ja estàvem en estiu, i s'apropaven les vacances.

- Què farem? – vaig reflexionar en veu alta.
- Podríem fer dues viatges – va suggerir Sara –, u amb cadascú de vosaltres.
- Me sembla molt bé – vaig concordar –. Digueu-me, la darrera vegada que vas estar en Estambul vas comprar les arracades de Hüsun?
- No, no ho vaig fer – va reconèixer Sara –, i

després ho vaig lamentar.

- Aleshores haurem de tornar per aconseguir-les – li vaig proposar; «has de portar-les quan te trobes amb Orhan Pamuk el 2025», vaig pensar.
- Has llegit «*El museo de la inocencia*»? – em va preguntar Sara.
- No, no ho he llegit – li vaig contestar –, però me ho has contat; i he visitat amb tu el *Masumiyet Müzesi*.
- Clar – vaig subratllar –. Per lo vist és un record que compartim.
- Bé, doncs tornarem a Estambul – va acceptar Sara.
- Vosaltres ja teniu el viatge organitzat – vaig assenyalar –. Ara hem d'organitzar el nostre. On podem anar?

En aquell moment va sonar el timbre de la porta, i Sara va anar a obrir.

- És Isabel – ens va informar.

Quan Isabel va pujar ens va repartir besos a tots tres.

- Volia parlar-vos de les vacances – ens va dir –. Supose que voldreu fer algun viatge, i supose també que vosaltres dos no podreu viatjar junts. De manera que volia proposar-vos anar amb qui no viatge amb Sara.
- Havíem parlat de fer dues viatges amb Sara per separat – vaig puntualitzar –, i ells dos ja el tenen organitzat. Si vols podem organitzar amb tu l'altre.
- On haviés pensat anar? – li va preguntar Sara.
- Havia pensat anar a Marràqueix, i així practicar l'àrab que he estat estudiant – va plantejar Isabel.
- Jo de tu estudiaria també turc – li vaig suggerir.
- Ho tindrè en compte – va assumir Isabel –, i quan ho sàpia aniré a Estambul. Però serà un altre any.
- A mi me sembla bé Marràqueix. No, Rafa? – em va consultar Sara.
- Com vulgueu – vaig acceptar.
- Aleshores si us sembla bé se ho diré a les meues germanes per si volen venir – va

proposar Sara.

- Perfecte – va concordar Isabel.

Haviem quedat que qui no anés de viatge no romangués en Meliana, per tal que no el veieren pel carrer quan es suposava que estava viatjant. De manera que mentres Sara, l'altre Rafa, Isabel, Rosa i Nieves estaven en Marràqueix jo residia en una casa rural en una zona de muntanya, a la qual em va portar Sara en el Bora abans d'anar-se.

Afortunadament tenia connexió a Internet, de manera que pels matins revisava el correu i actualitzava la web amb el Lenovo. Qui ho veïés i ens coneguera podia pensar que ho estava fent des de l'hotel en Istanbul. Certament, a través de l'IP de la connexió podrien esbrinar des de quin país em connectava, però no hi havia cap motiu per a que ho investigaren. A més, la major part del temps utilitzava la VPN de la Universitat, de manera que tenia la IP d'aquesta, igual que ho hagués fet des d'Istanbul.

Després de dinar al menjador de la casa rural, i quan el Sol ja no picava tant, sortia a passejar per la muntanya. I quan tornava obria l'Skype i esperava a que Sara i l'altre Rafa estiguessen a soles en la seua habitació i em pogueren cridar, i així veure l'adorable rostre del meu amor, a més del meu, clar, que era com mirar-me a l'espill. A més, podia veure en Picasa les còpies automàtiques de seguretat de les fotos que feien.

Després d'una setmana en la casa rural vam fer el relleu. A l'hora prefixada, vaig anar passejant a una zona apartada i em vaig reunir amb ells. Vaig besar a Sara i abraçar-me a mi mateix, amb camisa i pantalons iguals, i vaig anar amb Sara al Bora mentres l'altre Rafa anava a la casa rural amb les claus que m'havia passat.

Estàvem hostatjats de nou a l'Hotel President, i desdejunàvem en la terrassa del darrer pis des de la que es veia el mar de Màrmara. I les gavines continuaven estant a l'altra banda de les cristalleries.

- Recordes com la primera vegada vam confondre una gavina amb una estàtua? – li vaig recordar.
- Clar que ho recorde, però – es va astorar Sara – com ho recordes tu?
- Hem compartit aquesta experiència – li vaig recalcar.
- En un altre univers? – em va inquirir.
- Els nostres universos semblen haver convergit – li vaig explicar -. He estat revisant les fotos, als àlbums i a l'ordinador, i arran del 2003 són les mateixes que jo recordava... llevat dels darrers cinc anys, clar, quan al meu univers vas tenir la recaiguda que en aquest no has patit.
- I això com és possible? – es va estranyar.
- Resiliència – li vaig contestar.
- Com? – va interpel·lar.
- Després de deformar un ferro, aquest tendeix a recuperar la seua forma anterior. Doncs bé – vaig interpretar –, el mateix sembla passar amb l'univers després d'un canvi

menor. Naturalment, això no és possible després de canvis irreversibles, com una mort. Ara el meu univers d'origen (el nostre, de fet) i l'actual segueixen camins divergents.

Quan vam acabar de desdejunar vam tornar a l'habitació per raspallar-nos els dents, vam baixar al carrer i vam pujar a Urdu, l'àmplia avinguda per la qual circulava el tramvia, i vam anar passejant fins a Sultanhamet, la gran plaça vorejada per Santa Sofia i la Mesquita Blava.

Vam fer primer cua per visitar Santa Sofia, i vam anar recordant la gran alfàbia a l'entrada, el forat al qual calia girar la ma per demanar un desig, el grans discos negres penjats que tenien escrit en àrab els noms d'Alà i Mahoma, segons ambdós recordàvem. Després de donar una volta per la nau vam pujar la rampa fins al pis superior, des d'on veiem des de dalt el gran llum envidrat, i vam passejar pels corredors remirant els quadres exposats.

En finalitzar i sortir fora, vam creuar la plaça fins a la Mesquita Blava, la única amb sis minarets que devia el seu nom al seu entapissat interior. Després de fer altra cua, llevar-se les sabates i cobrir-se Sara cap i muscles amb un mocador que recordava també haver-li regalat un 9 d'octubre, vam passar a l'interior i vam passejar per la nau i fer-nos fotos: tal com havíem quedat, demanàvem sempre a algú que ens les tirara per aparèixer junts, per tal com fotos de monuments i amb nosaltres separats ja teníem moltes.

En sortir fora, vam tornar a creuar la plaça i vam pujar fins a la Süleymaniye, la gran mesquita entapissada en roig, que també vam visitar.

- Saps? – em va dir Sara –. Solament vam aconseguir visitar-la al nostre tercer viatge, després que finalitzaren les obres que s'estaven fent.
- Doncs clar que ho sé, Sara – li vaig contestar –. He compartit la mateixa experiència amb tu al meu univers. No creuries que els canvis que vareu introduir al vostre entorn immediat anaven a modificar l'estat de les obres en Estambul, veritat?
- Clar, tens raó – va reconèixer Sara –. I certament són moltes més les coses que hem compartit que les que no.

En sortir, vam buscar un lloc per menjar un kebab de pollastre, i després de donar compte d'ell vam tornar al President per descansar, gaudir del nostre amor i cridar per Skype amb el Sony de Sara a l'altre Rafa quan vam veure que havia activat el seu Skype després del passeig per la muntanya que ara feia ell.

- Ja he vist les vostres fotos – ens va dir –. En Santa Sofia, en la Mesquita Blava i en la Süleymaniye.
- I tu t'has fet fotos? – li va preguntar Sara.
- No – vaig contestar des de la pantalla –. Es millor no deixar rastre de la meua presència ací.

Aleshores vam escoltar cantar a l'almuecín.

- Ja podem anar a sopar – vaig dir.
- Aneu, doncs – vaig recolzar –. No se'n perdeu la festa.

Després d'acomiar-nos ens vam vestir, vam baixar al carrer i vam tornar passejant a Sultanhamet. Ens vam dirigir al carrer al costat de la Mesquita Blava, plena de gent i de quiosquets. Quan vam trobar seient vam seure i demanar el menjar, mentres veien passar a la gent. En finalitzar vam passejar per Sultanhamet, apropant-nos a concerts i fent-nos fotos davant la Mesquita Blava i Santa Sofia alluminades, abans de retirar-nos a l'hotel.

Al dia següent vam creuar Urdu per visitar el Gran Basar, el vam travessar i vam continuar pels carrers plens de tendes fins al Mercat de les Espècies, on Sara es va reaprovisionar.

- Millor tornem altre dia per comprar al Gran Basar – havia dit –, no es cosa d'anar tot el dia carregats.

De manera que des del Mercat de les Espècies vam sortir a Eminem i vam creuar el Pont de Gàlata.

- Saps? – li vaig dir – Al meu univers les teues cendres reposen ací, al Mar de Màrmara.
- No se m'acudeix un lloc millor – em va contestar.

I vam pujar pels empinats carrers que conduïen al barri de Beyoglu, dirigint-nos al *Masumiyet Müzesi*, el Museu de la Inocència, que exposava objectes referits a la novel·la homònima d'Orhan Pamuk, i que havia construït amb els diners guanyats pel premi Nobel.

A l'entrada ens van preguntar, en anglés, si teníem la novel·la. Anava a contestar quan Sara se'n va avançar:

- We have it , but we already used it on a previous trip.

I adonant-se de la meua mirada astorada es va dirigir a mi:

- Al darrers anys, als mestres en actiu ens han espentat per a estudiar anglés.
- I el parles millor que jo – la vaig afalagar.
- No sé si el parle, però probablement l'entenc millor – va reconèixer -. Tu sempre has estat un poc dur d'oït.

De manera que vam pagar les entrades i vam passar a l'interior. Vam anar directament a la tenda, on Sara es va comprar les arracades en forma de papallona dissenyades segons les que portava la protagonista de la novel·la, i immediatament se les va posar.

- Estàs preciosa – la vaig galantejar, i em va donar un bes als llavis.

I a continuació vam recórrer el Museu, tornant a contemplar els objectes que mostrava.

En sortir vam pujar a l'Istiklal, la llarga avinguda quasi tota per als vianants però en la que havíem de tenir cura del tramvia que la recorria. Vam entrar a un restaurant per a dinar al pis de dalt, i després vam continuar passejant i mirant tendes per l'avinguda fins desembocar en la gran plaça Taksim.

Després d'haver passejat per ella i els seus voltants vam desfer l'Istiklal en direcció a la torre

Gàlata, el nom i la imatge de la qual havien estat recollides al compte de Twitter de Sara, també en aquest univers.

Seguidament ens vam fer una foto amb la torre darrere i vam passejar també pel seus voltants fent temps i després cua per pujar a la torre i contemplar altra vegada des d'ella la posada de Sol.

En baixar, vam tornar a l'Istiklal i vam seure a prendre alguna cosa en una de les moltes terrasses en les travesseres de l'avinguda.

S'havia fet ja tard, de manera que vam pujar al funicular i al tramvia per a tornar al President.

El dia següent vam fer una excursió al Corn d'Or, i passant pel costat d'un gran cementiri vam pujar al Pierre Lotti, el bar des del qual es divisava tot el braç de mar i bona part d'Istanbul. I per la vesprada, després d'haver descansat i enjogassar-nos a l'hotel, vam anar a sopar al Beyazid, junt a la Universitat, i gaudir de l'espectacle que allí s'exhibia.

L'altre dia va ser el de l'excursió pel Bòsfor, dinant a la vista del Mar Negre. I per la nit vam anar a sopar peix a la vora del mar de Màrmara davant del barri de pescadors de Topkapi.

I el cinqué dia vam fer el creuer a les Illes dels Prínceps, i per la nit vam sopar dins del barri de Topkapi, en u dels nombrosos restaurants que emplenaven el carrer que conduïa cap a la costa.

El següent dia ja era el de tornada, però vam tenir temps de recórrer el Gran Basar i comprar regals per als que s'havien quedat, incloent el meu alter ego. I Sara va voler passar per Sultanhamet per a donar una darrera mirada a Santa Sofia i la Mesquita Blava.

– Aquest és nostre quart viatge a Estambul – va assenyalar; «per a mi és el cinqué», vaig pensar –, i supose que serà el darrer.

«Tornaràs altra vegada dins de 8 anys amb les nostres germanes», vaig pensar.

Al telediari van informar d'una nova querella per «*ofender los sentimientos religiosos*», cosa que em va moure a rescatar un text que tenia desat al Q-watch, «El dret a ofendre», i publicar-ho en la web en <http://www.uv.es/pla/dretofen.htm>

- A veure si els jihadistes la prenen amb tu – em va advertir Sara.
- Quins jihadistes, els de l'Estat Islàmic o els Legionaris de Crist? – li vaig contestar.
- A aquestes altures no anem a deixar de dir el que pensem – em vaig recolzar.

Aquest dissabte havia tingut una reunió en la seu d'Unitat Popular al carrer Borrull de València, mentre l'altre Rafa romania en casa amb Sara. En finalitzar la reunió a poqueta nit, em vaig dirigir per les travesses cap a la parada de metro d'Àngel Guimerà.

Però al girar un cantó em van sortir al pas dos encaputxats vestits de negre. Quan u d'ells va desenfundar un revòlver, li vaig llançar ràpidament una potada de karate al canell, i l'arma va caure a terra. Però quan vaig veure a l'altre tirar-se ma a la cisa vaig sortir corrent.

Vaig aconseguir girar el cantó abans que pogués fer punteria. Allí hi havia un edifici en obres i em vaig ficar dins, cercant un precari amagatall. Tenia clar que em trobarien en pocs minuts, però això em donava temps per evadir-me d'altra manera.

Vaig fixar l'alarma en el Q-watch per a mitja hora abans, i vaig programar que sonés dins d'un minut, i la segona alarma vint-i-nou minuts després.

Prompte vaig veure als encaputxats aguantant a les obres. Però de sobte van desaparèixer, i em vaig trobar nu, de manera que vaig romandre amagat esperant.

Sis minuts abans de l'hora de l'atemptat vaig cridar al 102, em vaig identificar, vaig donar la meua localització i vaig dir que m'estaven atacant i que m'havia amagat, però que suposava que prompte em trobarien. Me van prometre que immediatament sortiria una unitat policial cap allí.

Comptava amb que tardarien més de sis minuts en arribar, doncs no volia que arribaren abans de l'atac, però suposava que arribarien a temps de capturar als atacants que m'estarien buscant.

Poc després em vaig veure caminant pel carrer. Podria haver-me advertit, però en tal cas el futur es faria imprevisible: en el millor dels casos es mantindria la meua nova duplicació, i en el pitjor matarien al meu nou alter ego. Certament, jo continuaria vivint, però seria difícil explicar com estava alhora viu i mort. De manera que vaig esperar.

Al poc em vaig veure girant el cantó i corrent cap allí. Però quan anava a entrar a l'edifici en

obres vaig sentir un estremiment en tot el cos, i tot al meu voltant va tremolar. Quan els tremolors van cessar l'altre Rafa havia desaparegut, em vaig trobar de nou vestit i en el cantó es veia la llum d'un vehicle policial.

Vaig emetre un sospir d'alleujament: aparentment, havia tornat a l'univers de partida. O millor dit, l'univers d'arribada havia col·lapsat al de partida, com demostrava la presència policial, que suposava havia acudit a la meua petició d'auxili. I esperava que no detectaren el lleuger desfasament entre el moment de la cridada i el de l'atac.

De manera que vaig sortir del meu amagatall i em vaig dirigir cap a la policia mostrant les meues mans obertes.

- Jo sóc qui els ha cridat – els vaig dir.
- ¿Es usted el profesor Pla? – em van preguntar.
- El mateix – vaig confirmar.

Me van informar que en arribar havien trobat i detingut a dos encaputxats armats, que es trobaven ja esposats dins del cotxe policial, i m'havien estat buscant.

Me van fer acompanyar-lis a la Prefectura de Policia a l'Avinguda Ferran el Catòlic, prop d'allí, per presentar la denúncia. I en finalitzar vaig agafar el metro des d'Àngel Guimerà fins a Meliana.

Quan vaig arribar a casa els vaig trobar preocupats per la meua tardança, i els vaig explicar el que havia passat.

- T'has arriscat a que es produïra una nova duplicació – em vaig dir.
- Ja ho sé – em vaig contestar –, però no tenia opció. Si em mataben tu, Sara, romandries acompanyada, però jo t'hauria perdut: no podria tornar de la tomba per a retrobar-te.
- O potser sí – vaig qüestionar –. Jo podria haver viatjat al passat per a rescatar-te.
- En aquest cas la nova duplicació hauria estat inevitable – vaig objectar.
- O potser no – vaig argüir –, si després de lliurar-te de l'atemptat hagueres romàs amagat per fer creure que t'havien eliminat i donar-me motius per viatjar al passat a per tu.
- Ja – vaig replicar –, generant un bucle que podria convergir o, pel contrari, divergir generant un número il·limitat de Rafas. Certament no coneguem la dinàmica del multivers i solament podem fer suposicions, però podem suposar que la divergència entre estar mort o viu consolidaria la bifurcació dels universos. En tot cas, l'estratègia que he seguit ha donat bons resultats.
- Sí, en això tens raó – vaig reconèixer.
- I jo no voldria perdre a cap de vosaltres dos – va declarar Sara –, encara que sigueu el mateix. Però tampoc trobar-me amb més.

Aleshores la vam besar successivament.

- M'han acceptat una comunicació per al Congrés de Viena – ens vaig dir –. I com sabeu, es fa en la Setmana de Pasqua després de Setmana Santa.
- No te preocupes – em vaig contestar –. Jo faré companyia a Sara.
- Clar – vaig assumir.

Encara que havia procurat mantenir-me al tant de les meues investigacions, fonamentalment a través de la nostra web, estava clar que ell era qui havia redactat la comunicació i qui havia de presentar-la en Viena, de manera que no hi havia dubtes de com s'hauríem de repartir les tasques.

- Sara, hauríem de fer un viatge – li vaig proposar –. No convé que em vegem per Meliana quan se suposa que estic en Viena.
- Espereu un moment – va contestar Sara.

Va obrir el seu Sony i va estar una estona navegant. En finalitzar es va dirigir a mi:

- Podríem anar a Formentera, el lloc on primer em vas retrobar. Però no cal que fem acampada lliure. He comprovat que hi ha un càmping nudista, de manera que podem passar la setmana sense roba disposant dels seus serveis.
- Me sembla una bona perspectiva – vaig somriure.
- I no s'haveu de preocupar de revisar el correu – vaig subratllar –. Ho puc fer jo des de Viena.

I Sara el va abraçar i besar intensament.

Des del primer dia que vam arribar al càmping vam gaudir dels avantatges d'anar sense roba. A banda de poder contemplar tot el temps el seu bell cos, quan entràvem en la tenda podíem iniciar sense dilacions els nostres jocs amorosos. I fora de la tenda no s'estalviàvem de fregar els nostres cossos i besar-nos, entre la indiferència tolerant dels acampats, encara que de quan en qual detectava mirades d'admiració cap a Sara, tant d'homes com de dones.

- Els que ens veuen pensaran que som novençans – em va dir Sara el segon dia.
- Un novençà no tindria més passió de la que jo sent per tu – li vaig contestar.

I em besar intensament.

Però la placidesa de la nostra estada es va interrompre el tercer dia. Quan travessàvem el petit bosc de pins entre el càmping i la platja, van sortir d'entre els arbres quatre homes amb túniques negres enarborant armes.

El meu cervell va processar ràpidament la cerca d'una forma de contrarestar-los, però Sara es va avançar. Va llançar un cop de puny al cap d'u d'ells i una potada a un altre, colpejant-li amb el taló en la temple.

Mentres queien a terra, vaig comprendre que havia contemplat el resultat dels molts anys de gimnàstica de Sara, ajudada per la seua complexió atlètica.

I els altres dos van fugir amb el pànic al rostre, fent-me recordar les històries dels jihadistes en el front kurd que fugien quan escoltaven veus femenines en les trinxeres.

Ràpidament em vaig apoderar de les armes dels dos caiguts i els vaig lligar les mans amb els cinturons de les seues túniques, mentres Sara cridava al 102 amb el mòbil que portava penjat al coll.

- Amor, no sabia que podies fer això – li vaig dir quan va penjar.
- No podia deixar que te mataren – em va respondre -. I no oblide que tu em vas salvar la vida.
- I ara me l'has salvat tu a mi – li vaig contestar -. Però si t'hagueren mort no hagués pogut suportar haver-te tornat a perdre.

Me va besar.

Els dos lligats estaven tornant en si, i em miraven suplicants.

- Per favor – em va dir u d'ells –, quan arribe la policia digui-lis que ha estat vosté qui ens ha abatut.
- Res us va a salvar de l'oprobri – li vaig contestar.

Al poc van arribar un jeep i un cotxe cel·lular de la Guàrdia Civil. Membres d'ella van baixar del vehicle, i mentres uns esposaven als atacants capturats i els traslladaven al cotxe cel·lular, l'oficial al comandament es va dirigir a nosaltres, visiblement embarassat per la nuesa de Sara, i ens va prendre declaració amb un dispositiu mòbil, la qual vam signar amb un punxó.

- Hemos comprobado en la base de datos que usted había sido previamente atacado en Valencia – em va dir -. Habían de habernos avisado al llegar para que les proporcionáramos protección. De todas formas se la proporcionaremos ahora.

U dels guàrdies es va dirigir a ell:

- Comandante Contreras, ¿los llevamos al cuartel para interrogarlos?

En escoltar el nom no vaig poder evitar una guitza, encara que ja m'havia adonat que parlava castellà amb un accent peculiar, com si fos d'origen cubà.

- Naturalmente – li va contestar -. Yo iré con ustedes en el celular. Ustedes dos – es va dirigir a una parella de guàrdies joves de sexes diferents – se quedarán aquí con el jeep para escucharlos.

I al poc el cotxe cel·lular va partir. Me vaig adonar que el guàrdia jove contemplava a Sara amb una mirada entre lúbrica i avergonyida, mentres la guàrdia el mirava irònicament. El va fer un xiuxiueig i van anar els dos al jeep, del que van sortint portant únicament el tricorni i el correatge amb les armes. Ara a ell se'l veia totalment avergonyit, en tant que ella somreia obertament.

- Hem pensat – ens va dir -. Que anant així es sentirien més còmodes en la nostre

presència.

No vaig tenir cap dubte de qui ho havia pensat.

- Certament – els vaig afalagar – així tenen un aspecte molt agradable. No, Sara?
- I tant! – va ratificar Sara.

I el guàrdia es va posar roig com una tomaca, en tant que la guàrdia va accentuar el seu somriure.

Passat el perill, vam decidir donar-nos el bany que teníem previst, de manera que vam caminar fins a la platja seguits per la parella de guàrdies, i ens vam ficar dins de l'aigua mentres ells romanien a la vora vigilant els contorns.

Mentres les ones ens bressaven, vaig reflexionar amb el que havia passat.

- Gràcies que no tenen totes les bases de dades connectades – li vaig dir –, o si no s'hagueren estranyat de trobar-me ací havent viatjat a Viena.
- Recorda – va puntualitzar Sara – que precisament l'altre Rafa se n'ha anat en tren a Viena per a no deixar rastre als aeroports.
- I com Àustria està a l'espai Schengen, tampoc haurà d'haver passat la duana – vaig afegir.
- De totes maneres – va subratllar – quan vaig cridar al 102 vaig donar únicament el meu nom, no el teu.
- Ja, però en la base de dades hauràs aparegut com la meua esposa – vaig assenyalar.
- És que sóc la teua esposa – va recalcar, i després d'una pausa va continuar –. Me pregunte si no podrien acusar-me de bigàmia.
- No sé com – vaig afirmar –. Tu únicament t'has casat una vegada, al 1977, abans de la bifurcació. I no tens la culpa de que el teu marit s'haja duplicat.
- Aleshores us podrien acusar de bigàmia a vosaltres? – em va interrogar.
- Díficilment – vaig respondre –. S'hem casat únicament una vegada, abans de bifurcar-nos. En tot cas, i forçant la llei, podrien intentar acusar-nos d'adulteri, però l'adulteri no està penalitzat, únicament pot ser al·legat com a causa de divorci.
- Però jo no vull divorciar-me – va replicar –. De cap dels dos.
- De fet seria també complicat acusar-nos d'adulteri – vaig argüir –. A fi de compte, no es tracta de sexe fora del matrimoni: d'una manera o d'altra, estem casats.
- Bé – va tallar Sara –, crec que ja hem parlat prou dels entrellats legals del nostre sexe. Millor el practiquem.

La vaig abraçar, i em va rodejar amb les seues cames.

Els dies següents es vam acostumar a la presència constant dels musculosos cossos de la parella de guàrdies prop de nosaltres, seguint-nos pel càmping o per la platja, o dinant i sopant junt a nosaltres al restaurant del càmping. Com allí es seguia un horari europeu, a les 8 de la vesprada ja havíem acabat de sopar, i de 8 a 8 els guàrdies feien torns per a dormir. De manera que a les 8 de la vesprada el guàrdia s'anava al jeep a descansar, i quan ens

recollíem a la tenda la guàrdia romania al costat d'aquesta. I en alçar-nos de matinada ens trobàvem al guàrdia en el seu lloc. O viceversa.

Al cinqué dia va venir el comandant Contreras, i ràpidament el guàrdia es va quadrar, imitat més parsimoniosament per la guàrdia.

- Disculpe, comandante – va dir el guàrdia –. En seguida nos ponemos el uniforme.
- No se disculpe – li va respondre –. Naturalmente, yo no podía ordenarles que se desnudaran. Pero ha sido una buena idea que se adaptaran al entorno.

El guàrdia va mostrar alleujament al seu rostre, mentres la guàrdia somreia.

El comandant Contreras es va dirigir a nosaltres:

- No hemos encontrado todavía a los otros dos miembros del comando terrorista, pero nuestros analistas han estado explorando las webs yihadistas, y lo que han encontrado han sido manifestaciones de profunda vergüenza por lo ocurrido aquí. Piensan que no volverán a intentarlo. Pero de todas formas, ahora que ya se han acostumbrado a ellos les mantendré la escolta hasta el final de su estancia aquí.
- Se ho agraim, comandant – li vaig respondre –. Però, si em perdona la indiscreció, vosté no és d'ací, no?
- No, soy canario – em va contestar –. Estoy destinado aquí, pero tengo solicitado el traslado a mi tierra.
- A Maspalomas? – vaig aventurar.
- ¿Cómo lo ha sabido? – es va estranyar.
- Té accent de Maspalomas – em vaig justificar.

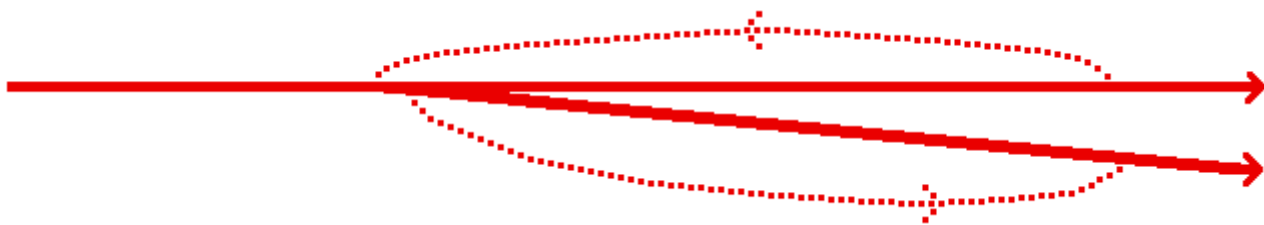
Però no li vaig dir que arribaria a estar al front d'una mena de policia mundial.

Al seté dia havíem d'emprendre el viatge de tornada, i vam desmuntar la tenda amb l'ajuda dels guàrdies.

- Els portarem en el jeep fins al port, i els acompanyarem fins que surti el vaixell – ens va dir la guàrdia –. Però abans s'hauem de vestir. Els quatre.
- Clar – vaig ratificar.
- Però – va continuar – després d'haver passat junts quasi una setmana ací voldria acomiadar-me abans de vostés amb una abraçada.

Es va llevar el correatge, que va deixar a terra junt amb les armes, i amb el tricorni posat ens va donar sendes abraçades a Sara i a mi. I mentres m'abraçava a mi Sara li va donar una abraçada al guàrdia, visiblement esverat i amb els correatges posats. Jo no li vaig abraçar per a no avergonyir-lo més.

A continuació ens vam vestir, vam pujar al jeep i vam emprendre camí cap al port.

Al 2018 l'altre Rafa es va haver de jubilar en complir 70 anys. Però a Sara encara li faltaven uns anys per a jubilar-se, de manera que va continuar de mestra en Finestrat amb la meua companyia. La única diferència va ser que l'altre Rafa tenia més temps per a gestionar el correu i fer activitat política. Entre setmana. Perquè els caps de setmana jo continuava substituïnt-lo en les reunions per tal que ell pogués gaudir de la companyia de Sara. I si feia activitat política era participant en mogudes junt amb Sara.

Ja estaven prop les eleccions generals de 2019, i en Unitat Popular s'estaven debatent programa i candidatura. Decebut pel govern de Gran Coalició Ciudadanos-PSOE, l'ala esquerra d'aquest s'havia passat a Unitat Popular, i les enquestes ens donaven com a favorits per a guanyar les eleccions.

Teníem reunions d'Executiva del PCE un divendres i Comité Federal el dia següent, de manera que ens vam coordinar per a que l'altre Rafa assistira a l'Executiva i jo al Comité Federal, viatjant directament des de Benidorm. Així, dissabte matí l'altre Rafa sortiria de l'hotel però, enlloc d'anar a la seu del PCE en Olimpo, s'aniria a l'estació d'Atocha per tornar a València, i jo aniria directament des d'Atocha a Olimpo.

Mentres jo anava en l'AVE cap a Madrid, em vaig cridar per Skype des de l'hotel per a informar-me de la reunió de l'Executiva. Tal com havíem quedat, no vaig activar la webcam en l'hotel per tal d'evitar que algun viatger es sorprenguera al veure la mateixa imatge al seient i en la pantalla.

Sabíem que l'acord bàsic entre el PCE i Podemos al si d'Unitat Popular era que el candidat a president de Govern fora de Podemos, que quan culminara el Procés Constituent proposaríem a Cayo Lara com a president de la República, i que de forma immediata, en arribar al Govern, proposaríem a Alberto Garzón per a comissari europeu d'Economia. Jo havia pensat que això era un primer pas que a que arribés a ser una mena de ministre d'Economia en una mena de govern mundial... dins de 51 anys.

En qualsevol cas, en Unitat Popular s'havien convocat primàries per a elegir el candidat a president de Govern. El Consell Ciutadà de Podemos havia acordat proposar com a candidat a Íñigo Errejón, amb el suport de Pablo Iglesias, que continuava al front del Parlament Europeu i de la comissió preparatòria del procés constituent d'una Federació Europea. Però romania oberta la possibilitat de que altres membres de Podemos presentaren la seua candidatura, i així ho havia fet Juan Carlos Monedero. I en el PCE havíem de debatre si recolzàvem a algú d'ells.

- En l'Executiva hi havia prou gent que proposava recolzar a Monedero – em vaig informar –, però jo vaig argumentar que per a mantenir bones relacions amb Podemos seria bo que recolzàrem la proposta del seu Consell Ciutadà. I he convençut a la

majoria, de manera que aquesta és la proposta que es portarà avui al Comitè Federal. Sembla que continuen confiant en la meua capacitat predictiva. No saben que aquesta es va exhaurir el 2016.

Vaig pensar que, d'alguna manera, jo podia preveure els esdeveniments per als propers 54 anys. Però això no se ho podia comptar ni tan sols a Sara i al meu altre jo, doncs temia que, si ho fera, generaria una bifurcació quàntica que alteraria el futur.

- Me sembla raonable – em vaig contestar –. Ho continuaré defensant en la reunió del Comitè Federal.

Vaig tenir poca participació presencial en la campanya electoral: entre setmana estava en Finestrat amb Sara, i els caps de setmana l'altra Rafa anava amb Sara al mítings, tant en Meliana com en València.

I el dia de les eleccions ambdós van anar als seus respectives col·legis electorals on estaven nomenats com interventors i apoderats, junt als companys de Podem i Compromís que recolzaven les candidatures de la Marea Taronja-Unitat Popular. De manera que jo vaig romandre a casa, fent el seguiment a través de televisió i també de Twitter i Telegram amb el Lenovo.

A poqueta nit, mentres em menjava un pot de verdures per a sopar, per la televisió van anar donant els resultats, que es van configurar de la següent manera:

Unitat Popular:	154 escons
Ciudadanos:	108 escons
PSOE:	60 escons
Junts x sí:	14 escons
PNV:	5 escons
Bildu:	3 escons
PP:	2 escons
Coalición Canaria:	2 escons
Nueva Canaria:	1 escó
PRC:	1 escó

Vaig constatar que el PP, amb quasi un 4% vots, havia patit el mateix castic pel sistema electoral que IU-UP al meu univers d'origen, traient únicament a Soraya Sáez de Santamaría i altre diputat per Madrid.

Per la seua banda, Unitat Popular havia obtingut majoria absoluta en el Senat, al ser la primera força en una majoria de províncies.

En el moment que acabaven de donar aquestes dades, vaig rebre un avís de Sara per Telegram: «Amàgat. Els companys volen venir a casa a celebrar-ho».

De manera que ràpidament vaig pujar al pis de dalt i em vaig tancar en l'habitació.

Al poc vaig escoltar com s'obria la porta i pujava gent. I a continuació el bullici, el destapar del xampany i els brindis.

Una estona després es va anar fent el silenci i vaig escoltar tancar-se la porta del carrer. I després uns cops a la porta de l'habitació i una veu:

- Rafa, sóc Sara; ja pots baixar.

Baix a sols estava Isabel, a més de l'altre Rafa. Es vam abraçar tots i vam seure al menjador.

- Has vist els resultats, no? – em va demanar Isabel.
- Sí, clar. Magnífics. Però per a formar govern caldrà arribar a acords o bé amb el PSOE o bé amb els nacionalistes perifèrics.
- Espere que ningú tinga dubtes – va botar Sara –. No anem a confiar en el PSOE després d'haver estat governant amb la dreta.
- I anem a confiar en el PNV i els de Junts pel Sí? – va argüir Isabel –. Jo és que no sóc tan nacionalista com tu, Sara.
- El que jo no sóc és nacionalista espanyola – va replicar Sara.
- Jo tampoc, Sara – va puntualitzar Isabel –. I si es tractés d'arribar a acords amb Bildu i amb Esquerra Republicana de Catalunya no hi hauria cap problema. Però els del PNV i els antics de Convergència que estan en Junts pel Sí també són de dretes.
- Isabel té part de raó – vaig tercejar l'altre Rafa –. El cert és que arribar a un acord amb cinc forces diferents pot ser complicat, i un acord amb el PSOE facilitaria les coses. Però no crec que estiga per la feina.
- A més – vaig subratllar –, recordeu que Felipe Sexto pot proposar a qui vulga. I potser li coste proposar a un candidat que s'ha compromés a obrir un procés que posaria en qüestió la mateixa monarquia.
- Aleshores caldrà esperar i veure – va concloure Isabel.

Es vam acomiadar amb besos i Isabel se'n va anar.

- Bé, me'n torne dalt – vaig anunciar –. Serà qüestió de dormir.
- Rafa, vaig amb tu – va indicar Sara –. Demà s'hauem d'alçar molt prompte per anar a Finestrat, de manera que millor ens gitem junts.

Així doncs, es va acomiadar amb un bes de l'altre Rafa i va pujar amb mi. Mentres es despullàvem en l'habitació pensava que encara que no férem res seria molt agradable dormir abraçat a ella.

En la primera sessió del Congrés dels Diputats, Cayo Lara va ser escollit com a president. Per aconseguir-ho es va haver de cedir dues vicepresidències a Junts pel Sí i al PNV respectivament, quedant-se Unitat Popular amb dues secretaries. Ciudadanos i el PSOE es van repartir les altres dues vicepresidències, ocupant Ciudadanos les dues secretaries restants.

Durant una setmana vam anar seguint, primer en Finestrat i després en Meliana, la ronda de

consultes del Cap de l'Estat amb els representants de les diferents forces polítiques amb representació parlamentària. I dilluns següent, ja de tornada en Finestrat, van anunciar unes declaracions de Felipe Sexto. De manera que vam seure davant del Lenovo reproduint en directe l'emissió de TVE 1, quan el Cap de l'Estat va aparèixer en pantalla:

- Después de consultadas todas las fuerzas políticas parlamentarias, y tras constatar que Chuntspelsí y el Partido Nacionalista Vasco afirmaban que sólo apoyarían a un candidato que aceptara, en contra de la Constitución vigente, la independencia de sus regiones, he decidido proponer como candidato a la presidencia del Gobierno a Albert Rivera, de Ciudadanos, a quien el PSOE se ha comprometido a apoyar.
- Ho veus? - va subratllar Sara.

A continuació van sortir Albert Rivera acceptant l'encàrrec, Susana Diaz confirmant el seu suport, i Alberto Garzón acompanyat per Íñigo Errejón, Pablo Iglesias i Cayo Lara, que va anunciar mobilitzacions en protesta per haver deixat de costat a la primera força política.

Al llarg de la setmana van anar sortint per televisió representants de les diferents forces polítiques anunciant el seu posicionament. Tant Bildu com Junts pel Sí i Nueva Canaria van anunciar el seu vot en contra. Coalición Canaria i el Partido Regionalista de Cantabria van dir que decidirien el seu vot en funció del debat d'investidura. I el PNV va dir que en cap cas votaria a Albert Rivera com a president de Govern, i per tant que el seu vot estaria entre el no i l'abstenció.

- Però si s'absté – vaig assenyalar –, Albert Rivera podria resultat elegit en la segona votació.
- Vols dir? – va preguntar Sara, asseguda al meu costat davant del Lenovo.
- Si finalment Coalición Canaria i el PRC, així com el PP, el voten a favor, obtindria 173 vots – vaig explicar –, en tant que amb Bildu, Junts pel Sí i Nueva Canaria solament arribaríem a 172 vots en contra.
- No crec que Revilla els vote a favor – va objectar .
- Potser no a Ciudadanos i el PP a soles – vaig argüir –, però el PSOE els podria arrossegar.
- Aleshores cal aconseguir que el PNV vote en contra – va plantejar.
- Clar, per això hem convocat manifestacions – vaig concordar.

El dissabte vaig haver de seguir les manifestacions des de casa, mentres Sara anava amb el meu altre jo a manifestar-se en València.

En Twitter s'anaven publicant informacions i fotos de les diferents manifestacions. Així, en Bilbo hi havia dues gran manifestacions, una de Bildu amb ikuriñas i altra multicolor d'Unitat Popular, amb tricolors republicanes, ikurriñas i banderes roges i morades. Però ambdues manifestacions van confluïr en la plaça de Federico Moyúa.

Pel contrari, en Barcelona les manifestacions de Junts pel Sí, amb senyeres estelades, i d'Unitat Popular, amb quadribarrades i tricolors republicanes, van seguir trajectòries separades: la primera, per la Diagonal, va cloure en la plaça de les Glòries Catalanes, en tant que la segona, per les Rambles, va finalitzar en la plaça de Catalunya.

I en canvi, en Las Palmas Unitat Popular i Nueva Canaria es van manifestar juntes, amb la bandera canària amb set estrelles i la tricolor republicana.

Vaig consultar també el Público i el diari.es, que valoraven que les manifestacions proporcionalment més multitudinàries van ser les de Bilbo i Donostia, orientades a pressionar al PNV. Encara que la major en terminis absoluts va ser la de Madrid, on un mar de tricolors republicanes va inundar la plaça de Colón.

I per fi vaig veure un twitt de @plalopez amb el vídeo de la manifestació de València. Me vaig apressar a enllaçar-ho des de la web d'Alteritat, i el vaig reproduir ansiós de veure a Sara desfilant. I finalment la vaig veure al costat d'Isabel, enarborant respectivament una quadribarrada i una tricolor republicana.

El debat d'investidura va començar quan Sara estava en el treball. Ja havia finalitzat el discurs d'Albert Rovira i estaven intervenint els portaveus del grup mixt quan va arribar Sara suorosa.

- Coalición Canaria i el PRC han dit que votaran a favor – li vaig informar.

Sara va fer una ganyota.

- Avui hem tingut una excursió i he suat prou, de manera que vaig a donar-me una dutxa – va dir, i es va ficar al servei.

Mentres estava dins va intervenir el representant de Bildu, que no va oferir cap sorpresa. Sara va sortir terminant d'eixugar-se amb una tovalla quan estava començant a parlar el representant del PNV:

- Nosotros nos debemos a nuestro pueblo, y nuestro pueblo se ha pronunciado claramente en contra de este gobierno, de modo que votaremos no.

Sara va botar encamellada damunt de mi i em va besar intensament.

Estàvem asseguts junts davant del Lenovo quan van sortir en la pantalla Íñigo Errejón, Carles Puigdemont, Íñigo Urkullu, Arnaldo Otegi i un representant de Nueva Canaria el nom del qual no recordava.

- Las fuerzas aquí representadas – va dir Errejón –, que reunimos 177 escaños, la mayoría absoluta del Congreso de los Diputados, hemos llegado a un acuerdo de gobierno, que incluye un plan de emergencia social para atender a los más necesitados, la restitución a las Comunidades Autónomas de los fondos presupuestarios necesarios para anular los recortes en educación y sanidad, y el inicio de un Proceso Constituyente para decidir la forma de Estado y de Gobierno, en cuyo marco Cataluña, Euskadi, Canarias y las otras Comunidades que así lo decidan

llevarán a cabo sus propios Procesos Constituyentes para ejercer su derecho de autodeterminación.

Ens vam mirar somrients i ens vam besar prolongadament.

Estàvem mirant el Telediari de la nit quan un locutor va llegir un comunicat de la Casa Reial: «Resultándome imposible, por mi fidelidad a la Constitución, proponer un candidato que ha anunciado su voluntad de vulnerarla, realizaré una segunda ronda de consultas con el fin de encontrar un candidato que esté dispuesto a formar un Gobierno en el marco de la Constitución»

I a continuació es va anunciar una roda de premsa del President del Congrés dels Diputats, i va aparèixer Cayo Lara acompanyat d'Íñigo Errejón, Alberto Garzón, Pablo Iglesias, Carles Puigdemont, Íñigo Urkullu, Arnaldo Otegi, el representant de Nueva Canaria y la presidenta del Senado.

- Ante el notorio incumplimiento de la voluntad popular por parte del Jefe del Estado – va declarar Cayo Lara –, si en el plazo de una semana no ha presentado a Íñigo Errejón como candidato a la presidencia del Gobierno convocaremos en sesión conjunta al Congreso de los Diputados y al Senado para proceder a declarar solemnemente la abolición de la monarquía, formar un Gobierno Provisional y convocar un Referéndum para el inicio de un Proceso Constituyente.

A continuació va prendre la paraula el secretari general del PCE, Alberto Garzón:

- Anunciamos también que hemos acordado la convocatoria conjunta de manifestaciones en todas las capitales de provincia en defensa de la democracia. Asimismo, el día que se realice la sesión conjunta de las Cortes Generales convocaremos a la ciudadanía a concentrarse alrededor de su sede para defenderlas de cualquier provocación.

I tot seguit va parlar Pablo Iglesias:

- He convocado la Mesa del Parlamento Europeo con el fin de realizar una sesión extraordinaria del mismo para aprobar una declaración en favor del respeto a la voluntad del pueblo español.
- Se pot armar una bona – va dir Sara.
- Sí – vaig confirmar –, anem encaminats a un conflicte obert. Però això és precisament el trencament democràtic del qual s'ha estat parlant.

El dissabte següent grans manifestacions van recórrer els principals carrers d'Espanya, presidides, tal com s'havia acordat, per la tricolor republicana i les de les diferents Comunitats Autònomes. En la capçalera de la manifestació de Barcelona, retransmesa per TV3, un periodista va preguntar a Carles Puigdemont si això suposava la seua acceptació d'Espanya.

- Per a nosaltres la senyera roja, groga i morada no és un símbol nacional – va contestar –, sinó el símbol de la forma republicana de govern. I nosaltres també volem una república, la República Catalana.

I el dilluns Felipe Sexto va sortir davant de les càmeres de totes les televisions per a realitzar una declaració solemne:

- Por responsabilidad y para evitar el peligro de un grave conflicto en el seno del pueblo español, he decido presentar a Íñigo Errejón como candidato a la presidencia del Gobierno, advirtiéndole que para ocupar dicho cargo deberá jurar o prometer su acatamiento de la Constitución Española, comprometiéndose a realizar sus tareas de gobierno en el marco de la misma.

En escoltar-li vaig abraçar amb un sospir d'alleujament a Sara, que va respondre a la meua abraçada prement-se fortament contra el meu cos.

El dia del debat d'investidura era festa local en Finestrat, de manera que Sara va poder quedar-se amb mi en l'apartament per a seguir-lo en el Lenovo. Vam escoltar així a Íñigo Errejón fer el discurs de presentació de la seua candidatura:

- ... y la primera medida que adoptará el nuevo gobierno será promulgar un Decreto-Ley restituyendo la jubilación a los 65 años con el 100% de la pensión; ello es prioritario, porque cualquier aplazamiento forzaría a mayores de dicha edad a seguir trabajando e impediría que jóvenes ocuparan los puestos que dejen vacantes...

- Aleshores podré jubilar-me enguany – va dir Sara.

Vaig sentir una sensació de vertigen.

A continuació van intervenir els portaveus del grup mixt i dels diferents grups parlamentaris, de menor a major. L'únic fet nou va ser l'anunci del PRC i de Coalición Canaria de que votarien a favor en pro de la governabilitat. Quan va parlar el representant càntabre Sara em va somriure picant l'ullet.

Així, finalment Errejón va ser escollit president del Govern amb 180 vots a favor, 110 en contra de Ciudadanos y el PP i 60 abstencions del PSOE.

Com el següent curs Sara no anava a seguir en Finestrat, a final de juny li van fer un dinar d'acomiadament al Col·legi Puig Campana, al qual la vaig acompanyar.

Durant el dinar es van anar succeint els brindis i les intervencions encomiàstiques. I finalitzats els postres, el director li va fer entrega del regal que els companys i companyes li havien comprat. Al desembolicar el paquet, vaig tenir un sobresalt en veure qui li havien regalat un Q-watch. Sabia, tanmateix, que no es podia utilitzar per viatjar al passat sense fer una simulació gens senzilla d'Android i instal·lar l'aplicació de visualització de records.

Sara va agrair el regal, van posar música i va començar el ball, que vam inaugurar Sara i jo. Però després vaig haver de ballar amb les companyes de Sara, perquè els seus companys estaven fent cua per a ballar amb ella.

Finalitzada la festa vam tornar a l'apartament, vam empaquetar les nostres coses i vam abandonar el lloc on havíem viscut junts durant quatre anys.

I en el Bora de camí a Meliana no vaig deixar de pensar en què faríem a partir d'ara.

Arribats al carrer Rei En Jaume I, vam obrir com sempre a distància la porta del garatge per a entrar discretament en ell, i vam pujar per a reunir-nos amb l'altre Rafa.

I després de sopar vaig plantejar per fi el que m'havia estat rondant el cap.

- Sara – vaig dir –, haurem de parlar con anem a organitzar-nos. En les actuals circumstàncies no és just que ell passe amb tu cinc nits a la setmana i jo únicament les altres dos.
- Tens raó – va concordar Sara, fent-me sentir un calfred –. Podem gitar-se el tres junts al canapé. I si voleu tenir intimitat amb mi es podeu alternar, però jo ja no tinc cap problema per estar amb el dos alhora.

No vam dir res, de manera que després de recollir la taula vam acompanyar a Sara al dormitori del primer pis, es vam despullar i es vam clavar al llit, abraçant-la i acaronent-la mentres ella ens besava successivament.

Estàvem sopant quan va sortir el president Errejón al telediari de la nit, fent unes declaracions amb caratrística:

- El Banco Central Europeo y el Fondo Monetario Internacional nos han hecho llegar un ultimátum para continuar proporcionándonos liquidez: cumplir rigurosamente los objetivos del déficit y mantener lo que llaman «flexibilidad laboral», renunciando a poner obstáculos a los despidos, así como mantener lo que llaman “libertad de mercado” incluyendo los sectores estratégicos, como la energía y las comunicaciones. Por tanto, y en contra de nuestra voluntad, habremos de renunciar a desprivatizarlos, aplazar la derogación de las últimas reformas laborales y estudiar cómo llevar a cabo restricciones presupuestarias.

I en finalitzar el telediari es va iniciar una tertúlia en la qual participaven Juan Carlos Monedero i Yanis Varoufakis, que van coincidir en defensar que enlloc de sotmetre's a les exigències del Banc Central Europeu s'havia d'haver optat per emetre pagarés o moneda pròpia per pal·liar la falta d'euros.

- Es vam equivocar – vaig dir –. Havíem d'haver defensat a Monedero com a candidat a la presidència de Govern. I me sent personalment responsable per haver-ho evitat.
- Vinga, Rafa – vaig qüestionar –, jo sóc tan responsable com tu. Vaig defensar la mateixa posició al Comitè Federal.

- Tu te vas limitar a recolzar la proposta de l'Executiu – vaig insistir –. Però jo vaig contribuir decisivament a que l'Executiu proposara acceptar a Errejón.
- De totes maneres – va tercejar Sara – això ja és cosa feta. Ja no podem tornar endarrere.
- O sí – vaig argüir –. Podria viatjar al passat per a rectificar-ho.
- Això seria molt arriscat – vaig objectar –. Podries quedar-te atrapat en una nova bifurcació de l'univers.
- He d'assumir la responsabilitat – vaig replicar –. Això sí, m'hauries de deixar el teu Q-watch i hauria de practicar amb l'aplicació de visualització de records per aprendre a utilitzar-ho i que s'adapte al meu registre temporal.
- Com vulgues – vaig assumir –. Però no estic d'acord.

Els propers dies l'altre Rafa va estar practicant amb el Q-watch, fins a considerar que ja estava preparat.

- Per a conservar ací la informació continguda al Q-watch – em vaig plantejar –, hauries de descarregar-la en una carpeta al disc dur de l'ordinador d'escriptori.
- D'acord – em vaig contestar.

I així ho vam fer. Una vegada finalitzat, Sara i jo vam entrar amb ell al dormitori del primer pis i es va tendir damunt del llit.

- Si pel que m'has contat es probable que arribe nu al passat, és millor que ho faça en el dormitori. Programaré la segona alarma per a vint-i-quatre hores després, per a que em done temps de corregir les coses.

Vam esperar al peu del llit fins a que sonés la primera alarma. Quan ho va fer, el cos de l'altre Rafa va desaparèixer de sobte, deixant la seua roba buida.

- La recollim? – va proposar Sara.
- Millor no – vaig objectar –. Si torna a aquest univers, es millor que trobe la seua roba on l'ha deixada.

De manera que vam anar a gitar-se a l'habitació del segon llit, on jo havia passat durant quatre anys els caps de setmana.

El dia següent, vaig tenir curiositat d'explorar els records gravats de l'altre Rafa que jo no compartia, especialment els dels darrers cinc anys abans de la meua arribada a aquest univers.

Així em vaig veure repetidament al llit amb una Sara ufanosa.

I vaig veure també a una xica jove en el que semblava una habitació d'hotel. Sense haver-la vist mai, vaig saber que es tractava d'Alícia Fuster, la protagonista de la meua novel·la.

Me preocupava el fitxer del text original de la meua novel·la, que estava desat en el Q-watch, encara que l'havia protegit amb una contrasenya per a poder accedir-hi únicament jo. De totes maneres, si algú aconseguia entrar en ell i publicar-ho en un univers alterat pel viatge al

passat de l'altre Rafa, això no afectaria a l'univers en el qual vivíem.

Quan faltava poc per a les vint-i-quatre hores, Sara i jo vam anar al dormitori del primer pis i es vam quedar esperant. Però no va passar res. La roba que havia portat l'altre Rafa va romandre buida.

- Què ha passat? – es va inquietar Sara.
- Que ha tingut èxit – li vaig respondre –. Si no ha tornat és perquè ha generat canvis prou significatius durant les vint-i-quatre hores que ha romàs al passat per a consolidar el nou univers, de manera que haurà tornat al present del mateix. En cas contrari, hauria tornat ací.

A continuació vam anar al menjador i vam posar el telediari. Van anunciar unes declaracions del president Errejón en finalitzar les notícies.

- El president continua essent Errejón, no Monedero – va assenyalar Sara.
- Clar – vaig asseverar –. El nostre univers no s'ha modificat. El que ha fet Rafa... l'altre Rafa, és generar altre univers bifurcat.
- I en aqueix univers quants Rafas hi haurà? – va inquirir Sara.
- Tres, probablement – vaig afirmar –. Però aquest serà un problema amb el qual haurà de lidiar la Sara de l'altre univers.
- Doncs vaja Trinitat, encara que no siga Santíssima! – va exclamar Sara.
- Però Tomàs de Aquino tampoc l'entendria – vaig subratllar –: no sabia Teoria de Sistemes ni Mecànica Quàntica.
- Vols dir? – va interrogar Sara.
- L'anomenada Santíssima Trinitat és un sistema amb tres elements – vaig explicar –. No veig on està el misteri.

Però en la televisió havia començat ja la roda de premsa d'Íñigo Errejón acompanyat per Alberto Garzón i Pablo Iglesias.

- Vamos a mantener – va declarar Errejón – nuestro compromiso de proporcionar medios presupuestarios a las Comunidades Autónomas para posibilitar una docencia y sanidad pública universales de calidad. Y para mantener el equilibrio presupuestario recortaremos los presupuestos militares. De ese modo, y para cumplir nuestros compromisos con el Banco Central Europeo, no podremos cumplir también nuestros compromisos con la OTAN. Por ello, someteremos a una consulta de la ciudadanía el mantenimiento o no de nuestros compromisos militares, incluyendo nuestra pertenencia a la OTAN. El resto de nuestros objetivos tendremos que aplazarlos hasta la conclusión del triple Proceso Constituyente, en España, en Comunidades Autónomas y en Europa. Para hablar de esta última le paso la palabra a Pablo Iglesias, presidente del Parlamento Europeo y de su Comisión Constitucional.
- Hay que recalcar que las exigencias del Banco Central Europeo no cuentan con el apoyo del Parlamento ni de la Comisión Europea, que han abandonado las políticas austericidas. Por ello, no es extraño que ya no se hable de la Troika, sino del dúo siniestro formado por dicho Banco Central Europeo y el Fondo Monetario Internacional, que actúan por su cuenta. Para evitarlo, en el borrador de Constitución de una futura Federación Europea, que se someterá a consulta de toda su ciudadanía, pretendemos enmendar el pecado original de la Unión Europea desde el Tratado de Maastricht, que

instituyó un cuarto poder, el poder financiero ejercido por los Bancos Centrales, exento del control democrático de los Parlamentos. Para extenderse sobre estas cuestiones le paso la palabra al comisario europeo de Economía, Alberto Garzón.

- Consideramos que fue un error instituir una moneda única privando a los Estados de la capacidad de emitir medios propios de pago. Por ello, proyectamos convertir el euro en una moneda común para el intercambio entre distintos países, devolviendo a éstos la capacidad de emitir sus propias monedas para dinamizar su economía interna, en el marco de un modelo productivo sostenible basado en la Investigación científica, el Desarrollo tecnológico y la innovación en el trabajo. Mientras tanto, y aunque el Banco Central Europeo coaccione a los Estados para que no emitan medios propios de pago, no puede impedir que sigamos desarrollando la red de monedas locales para paliar la escasez de euros.

Finalitzades les exposicions, van començar les preguntes dels periodistes. Sara es va girar cap a mi.

- Hi ha una cosa que m'intriga – va dir –. Si a pesar de que Ra... l'altre Rafa haja canviat el passat, nosaltres seguim vivint en l'univers no alterat, existirà igualment l'univers en el qual jo havia mort?
- Cal suposar-ho – vaig respondre –. Però en aquell univers no estem ni tu ni jo. De fet, previsiblement la meua desaparició haurà estat un misteri no resolt.

Els següents dies es vam anar emmotllant a la nova situació.

- Tinc una sensació estranya – va expressar Sara –. De vegades sent que he perdut a Rafa. Però quan te mire, aquest sentiment s'esvaeix.
- Mira-ho d'aquesta manera – li vaig respondre –: fins fa quatre anys tenies un únic Rafa. Aquest darrers quatre anys, em vaig duplicar. I ara torne a ser únic.
- Sí, hauré de fer-me a la idea – va assumir.
- I tinc motius per a pensar – vaig afegir – que anem a viure trenta anys més. I potser després podrem seguir vivint d'altra manera.
- Vols dir? – va inquirir.
- Però hauré d'instal·lar l'aplicació de visualització de records al teu Q-watch – vaig plantejar –. El meu està en un altre univers.
- Vols tornar a viatjar al passat? – es va inquietar.
- No, Sara, no pense tornar-ho a fer – la vaig tranquil·litzar –. No vull arriscar-me a deixar-te a soles en aquest univers.
- Però vas viatjar al passat per fugir dels terroristes – va recordar.
- La situació era diferent – vaig assenyalar –. Si m'hagués quedat embargolat en un altre univers, tu hagueres romàs acompanyada per un Rafa. A més, amb la teua protecció no necessitaré fugir dels terroristes – li vaig donar un bes somrient –. No, l'aplicació de visualització de records la necessitaré per a gravar-los. Els teus i els meues. I si tenim gravats els nostres records, amb un programa adient podríem reviure les nostres personalitats en el ciberespai. Però per a desenvolupar-ho tenim temps. De moment, podem gaudir de la nostra companyia.

I vam ser feliços, però no vam menjar perdius perquè era una espècie protegida.

ÍNDEX

pàgina

	Bifurcació I	1
 Finestrat		14
 Manifestació		28
 Istanbul		33
 Atemptat		38
	Bifurcació II	44

«...I vam ser feliços, però no vam menjar perdius perquè era una espècie protegida.»

En

<http://alteritat.net/tierraerrante/captura.htm>

pot descarregar-se la meua novel·la

«**Captura (saga de la Tierra errante)**»

i contribuir opcionalment per ella.